POSTVERSAND
MÜNCHEN

B 21696 E

ÉLETÜNK

XL. évf. 12. szám (40. Jg. Nr. 12)

Az európai magyar katolikusok lapja

2008. december

AZ EGYHÁZ ISTEN SZERETETÉNEK JELE

„Az Egyház nem emberi társulás, hanem Krisztus Teste, Isten szeretetének jele az emberek között" – mondta október 15-én az általános kihallgatáson elhangzott katekézisében XVI. Benedek pápa.

A Szentatya a Népek Apostolának az Egyházról szóló tanítását részletezte. Pál leveleiben akkor is az „Egyház" kifejezést használja, amikor a helyi keresztény közösségekre utal, és akkor is, amikor az Egyház egészére. Írásaiban az „Ecclesia" csaknem mindig Isten Egyházaként szerepel. Vagyis nem egy emberi társulásról van szó, amely egy gondolat vagy közös érdekek szövetségének eredménye, hanem olyan közösségről, amelyet Isten hívott egybe. Isten teremti meg az Egyház egységét a föld minden részén. Pál Isten egyetlen Egyházát mint Krisztus jegyesét mutatja be.

Ismeretes, hogy Pál fiatalkorában ádáz ellensége volt a Krisztus Egyházából álló új mozgalomnak. Úgy érezte ugyanis, hogy az fenyegeti Isten népének hűségét a hagyományhoz, amelyet az egyetlen Istenbe vetett hit hatott át. Ez a hűség főleg a körülmetélés szokásában, az étkezési szabályok megtartásában, a szombat tiszteletében mutatkozott meg. Az izraeliek vérükkel fizettek ezért a hűségért, népük önazonosságáért.

A feltámadt Krisztussal való találkozás után Pál megértette, hogy a keresztények nem árulók. Éppen ellenkezőleg: az új helyzetben Izrael Istene Krisztus révén kiterjesztette meghívását mindenkire, minden nép Istenévé vált. Az egyetlen Istenhez való hűség úgy valósult meg, hogy már nem volt szükség megkülönböztető jegyekre, különleges szabályok tiszteletben tartására, mert mindenki meghívást kapott, hogy része legyen Isten egyetlen népének, Krisztusban létrejött Egyházának – mondta katekézisében XVI. Benedek pápa.

A Népek Apostola azt tanította, hogy az Egyház középpontjában a Jézus Krisztus személyébe és Evangéliumába vetett hit áll. Egész evangelizációs működésének az volt a célja, hogy a hívek újabb és újabb közösségei jöjjenek létre. Az Egyház így veszi fel az „Ecclesia", azaz egy olyan konkrét közösség alakját, amelyet Isten szava hívott életre. Szent Pál számára az Egyház egyben Krisztus Teste.

Az Egyház nem pusztán egy szerv, hanem valóban Krisztus Testévé válik; egyetlen Test az Eucharisztia szentségében. Valósága jóval túlmutat minden szociológiai kategórián, kifejezve valódi, mély lényegét, vagyis azt, hogy minden megkeresztelt Krisztusban egyesül. Az Egyház Isten szeretetének jele a világban és a történelemben – fejtette ki a pápa.

Pál Egyházról szóló gazdag teológiai tanítása arra szólít fel bennünket, hogy egyre mélyebben megismerjük és szeressük az Egyházat, hitben és szeretetben munkálkodjunk építésén – buzdította a híveket az általános kihallgatáson a Szentatya. □

BOLDOG KARÁCSONYT KÍVÁN OLVASÓINAK AZ ÉLETÜNK!

***Ghirlandaio Domenico: Krisztus születése** (Vatikáni Múzeum)*

Kecskeméthy István:

AZ ÉN ÁDVENTEM

A mi barátságunk már régi, nagyon régi, kipróbált és tűzálló; itt hordozlak lelkemben, benne vagy minden lélegzetvételemben: szívemnek minden dobbanása, agyamnak minden gondolata Te vagy; itt vagy, érezlek, szorosan átölelve tartalak: és azért mégis oly epedve vágyom utánad, mint akkor, régen, mikor még távol voltam tőled. Sőt, most még epedőbben vágylak, mint akkor; mert azóta, hogy először megpihentem kebleden, az én életem egy szakadatlan ádvent, egy édes-fájó Jézus-várás. Mikor először mentem hozzád, félve kerülgetve, magamat hazug mentségekkel takargatva indultam; és sohasem jutottam el hozzád, míg ezek egy édes tekintetedre mind le nem hullottak rólam. Mindig azt hittem, hogy könnyebb volna száz halált kiállni, mint ezek nélkül, árván, meztelenen, üresen Te előtted megjelenni. És mikor mégis megtörtént, ó, örökre áldott pillanat, éreztem, hogy szemed sugarai hogyan szövik meztelenségemre a lakodalmi ruhát, hogyan ragyogtatják fejemen a mennyei koronát. Nincs édesebb és gazdagabb szó a világon, mint a bocsánat és a béke szava; de ha az egész világ ezzel volna tele, ha minden ellenségem ezt zengené is felém: az is semmi volna ahhoz képest, mikor az én szívembe először beköltözött a Te bocsánatod, a Te békéd! Ó, édes ádvent, ó, áldott karácsony!

És azóta várlak szüntelen. Mindig nagyobb félelemmel és mindig nagyobb epedéssel. Mert mindig tisztábban látom, hogy mennyire méltatlan vagyok hozzád; és mindig mélyebben érzem, hogy mennyire szeretsz Te engem. Ó, mondd, Uram, ki vagy Te? Minél jobban ismerlek, annál epedőbben vágyom tudni, ki vagy Te? Most csak egyet tudok: hogy Te vagy az a szent Név, melybe minden kegyelmet nyert bűnös be van foglalva, én is; és mely beragyogja a mindenséget az üdvösség sugaraival. Jövel, drága Név, nekem mindenre elégséges!

Kis Tükör, XXII. évf. (1932. december 10.)

A BÉKE EVANGÉLIUMÁT HIRDETJÜK

Írta: Cserháti Ferenc püspök

A MKPK külföldi magyar lelkipásztori szolgálat ellátásával megbízott püspökének 3. körlevele a külföldön élő magyar, illetve magyarul beszélő hívekhez és lelkipásztorokhoz, 2008 karácsonyán.

Főtisztelendő Paptestvérek!

Kedves Magyar Testvéreim!

Napjainkban a külföldi magyar egyházi közösségek jelentős átalakuláson mennek át. – Változik összetételük: a régi emigránsok, menekültek, számüzöttek helyét átveszik az újak, a migránsok, a vándorlók, az úton lévők, a munkát keresők, a tanulók, a külföldön szerencsét próbáló és letelepedő honfitársak, hazánk és az egész Kárpát-medence területéről. Életük, tapasztalatuk, múltjuk, nemzeti és vallási tudatuk eltér az egykori elődökétől. A korábbinál nagyobb lett a fluktuáció a közösségekben, és közülük egyesek elnéptelenednek. – Ugyanakkor változik a papság összetétele is: a külföldi magyar papok kiöregednek, számuk csökken. Helyükbe néha újak jönnek, új lehetőségekkel, sajátos lelkipásztori hozzáállással, elképzelésekkel és személyes igényekkel. Más a szolgálatuk, mások egzisztenciális és lelkipásztori körülményeik. – A politikai emigráció elhalásával, a külföldi hívek elsősorban lelki igényeik kielégítését várják papjaiktól. – Ugyanakkor a helyi, befogadó egyházak helyzete, életkörülménye, célja, külföldiekhez való hozzáállása is új kihívások elé állítja a létszámában csökkenő és helyenként kiöregedő külföldi magyarokat, híveket és papokat, egész lelkipásztori szolálatunkat. – A globalizáció, Európa és az egész világ egységesülése, a határok leomlása, a hatalmas méretű turizmus, a modern technikai eszközök lehetőségei (repülő, televízió, internet, mobil, stb), ugyancsak meghatározzák a külföldi magyar lelkipásztori szolgálatot, amely egyre nagyobb gondot jelent. – Ezek a felismerések arra ösztönöznek, hogy napjaink migrációs jelenségét magyar vonatkozásban is kihívásnak, 'az idők nagyon fontos jelének' tekintsük, amelyet aztán felismerve, keresztény hivatásunk, földi boldogulásunk és örök üdvösségünk szempontjából is értékelnünk kell, hiszen Isten a mai események által is szövögeti az üdvösség tervét, amíg teljesen helyreállítja a világmindenséget Krisztusban (vö. Ef 1,10). Az „exodusra" kényszerített, vagy arra vállalkozó, külföldi magyarok mindenesetre komoly szerepet játszhatnak a megújult emberiség létrehozásában és a béke Evangéliumának hirdetésében, és így sorsuk is új értelmet nyer (vö. EMCC 12-14).

Korunkban a hatalmas méreteket öltő migráció valóban nagy kihívást jelent: egyfelől komoly konfliktushelyzeteket teremthet, másfelől hozzájárulhat az Egyház küldetésének mélyebb megértéséhez. A túlzott nacionalizmus és az emberi gyűlölködések helyett, elősegítheti a párbeszédet a kultúrák között a szeretet és béke civilizációjának érdekében, amint ezt II. János Pál pápa megfogalmazta, majd kiegészítőleg hozzátette: „A bevándorlás által hozott javak révén sok civilizáció gazdagodott és fejlődött. Más esetekben, jóllehet nem integrálódott az őslakosok és a bevándorlók kulturális különbözősége, de a személyek tiszteletben tartásának kölcsönös gyakorlata és a különböző szokások elfogadása, illetve tolerálása által mégis bizonyították az együttélés képességét" (II. János Pál pápa, Üzenet a Béke Világnapjára, 2001).

A betlehemi Születés templomában lévő csillag Jézus születésének a helyét jelzi

1) Ezért egy jövőbe tekintő külföldi magyar lelkipásztori szolgálat, miközben elkötelezett módon síkra száll a külföldi magyarok etnikai, kulturális, nyelvi, vallási örökségének védelmében és szembeszáll hívei egyszerű, puszta asszimilációjával a helybéli kultúrába, fel kell ismerje, és el kell fogadja, hogy a legkülönfélébb népek, kultúrák, nyelvek képviselői az emberiség egyetlen nagy családját képezik. Az Egyház hivatásához mindenképpen hozzátartozik, hogy még a többfelé tapasztalható széthúzás és ellenségeskedés ellenére is azt keresse a népek között, ami bennük közös és összeköti őket. Ezért a keresztények nagy családjában mi, magyarok sem feledkezhetünk meg arról, hogy minden különbözősége és szétszakítottsága ellenére, az emberiség egyetlen nagy családot alkot, az Egyházban mind testvérek vagyunk, sohasem lehetünk idegenek egymás számára, még akkor sem, ha más nyelven beszélünk; hiszen az Egyházban nincsenek külföldiek, és ez még akkor is így van, ha jól tudjuk, hogy ez a megállapítás sokfelé nem kijelentő, hanem felszólító mondatként értendő.

Nekünk, külföldön élő magyar keresztényeknek nemes feladatunk, hogy hirdessük és ápoljuk létünk vallásos dimenzióját, azt a nagy titkot, amelyet magunkban hordunk, és amelyet mi, keresztények általában Istennek hívunk, akinek mind fiai vagyunk, Krisztusban pedig egymásnak testvérei. A népek apostolához, Szent Pálhoz hasonlóan – idén emlékezünk születésének 2000. évfordulójára – hirdetnünk kell Istengyermekségünk nagy titkát. Az Aeropaguszon

(Folytatás a 7 . oldalon)

LENNE EGY KÉRDÉSEM...

Hányszor élünk?

Az a tapasztalatom, hogy ha egy társaságban jelen van egy pap, akkor a beszélgetés záros határidőn belül vallási témára terelődik. Így történt a minap is. Éppen egy közös ismerősünk halálhírét vettük, amiből logikusan adódott, hogy előkerültek olyan kérdések, mint a halál és ami utána következik. A társaság egyik hölgytagja lelkendezve kezdett el beszélni arról, hogy milyen emberi és egyben magasztos a lélekvándorlás tana: az ember nem valami ködös másvilágba megy át, hanem benne marad a Mindenségben és egy tisztulási folyamat után eggyé válik vele.

A nyomban kialakult vitában a vélemények megoszlottak. Egy idősebb férfi kijelentette: neki az újjászületés más testben nem szimpatikus, „Semmi kedvem, hogy akár mint poloska, akár mint kígyó folytassam földi létemet, de még krokodil se szeretnék lenni, és hogy egy másik ember testének 'uraságtól levetett' gúnyáját vegyem magamra, ahhoz még a tisztulás kedvéért se fűlik a fogam."

– „Atya mit szól ehhez?" – kérdezték. Mindenekelőtt megpróbáltam rámutatni, hogy a lélekvándorlás problémáját nem lehet egy gúnyoros megjegyzéssel elintézni és hogy helytálló-e, nem attól függ, hogy szimpatikus-e nekem, vagy sem. Ez a tan évezredekre nyúlik vissza és ma is vannak hívei nemcsak Indiában, hanem Nyugat-Európában és Amerikában is. Igaz, hogy ez nagyrészt egy fajta lelki „divathullám", de akkor is illik komolyan venni a másik meggyőződését. De mindenekelőtt jó ha tisztázunk néhány fogalmat.

Mi a lélekvándorlás?

„A lélekvándorlás az a tan, amely szerint az emberi lélek a halál után újra emberi, esetleg növényi vagy állati testet ölt (reincarnatio) s ezt mindaddig folytatja, míg valláserkölcsileg vagy fizikailag annyira meg nem tisztul, hogy elérheti végső állapotát, az örök boldogságot, vagy az abszolút lénnyel való egyesülést." (Katolikus Lexikon)

Különféle változatai ismeretesek. Előfordul már egyes primitív népeknél, megtalálható az ősi egyiptomi vallásban, a görög filozófusoknál (Pythagoreusok, Orphikusok, Platonikusok). Indiában, ahol a leginkább elterjedt, meglepő módon a legrégibb iratokban, a Védákban (Kr. e. 15-16. sz.) még nem tűnik fel, bár a brahmanizmus, az ősi indiai vallás, a Védákat tartja isteni kinyilatkoztatásnak. Csak később, az Upanishad néven ismert gyűjtemény (tágabb értelemben ezek az iratok is a Védához tartoznak) tartalmaz utalásokat a lélekvándorlásra. Mindenesetre ezek is még a buddhizmus kezdete (Buddha Kr. e. 580 körül született)előtt keletkeztek. A brahmanizmus felfogása a lélekvándorlásról azonban alapvetően különbözik a buddhizmusétól. Az előbbi úgy véli, hogy az ember lényegileg nem a szellemi léleknek egy meghatározott testtel való kapcsolatából áll. A szellemi léleknek van csupán egyedi jellege, a test változhat, egymás után többször is. Ennek értelmében a szellemi lélek a halál után akár közvetlenül, akár egy hosszabb tisztulási folyamat után, másik testet ölt, az illető jó vagy rossz életvitelének megfelelően. A lélek tehát vándorol, azért „lélekvándorlás".

A lélekvándorlás tanának indokai

Ennek a tanításnak a hívei a következő érvekkel támasztják alá nézetüket:

1. Egyesek azt állítják, hogy emlékeznek egy korábbi életükre.

2. Akadnak, akik első találkozásukkor egy személlyel vagy egy helyzettel, úgy érzik, hogy az illetőt már látták, a helyzet ismerős. (A pszichológia ezt a „deja vu"-nak („már látott", „már megélt") nevezett jelenséget memóriazavarra vezeti vissza).

3. Megesik, hogy valaki olyan képességekkel, hajlamokkal születik, amelyeket senkitől nem örökölhetett, mert a családban, a rokonságban nincs rá példa.

4. Isten igazságosságát kétségbe kell vonni, ha nem adná meg az újjászületés révén a kiegyenlítődést az emberek között.

***

Az említett szempontokhoz még hozzáfűzhetnénk, hogy a lélekvándorlás tana igazolja az emberiség közös meggyőződését, hogy a halállal a földi élet nem fejeződik be, hanem valamilyen formában tovább folytatódik, továbbá a lélek hallhatatlanságába vetett hitet és végül a beismerést, hogy ha valaki a boldogságot el akarja érni, meg kell tisztulnia bűneitől.

Lélekvándorlás és kereszténység

A lélekvándorlás tanítása nem egyeztethető össze a kereszténységgel. Nemcsak azért, mert már filozófiailag is tarthatatlan, hanem mert a Biblia, Ó- és Újszövetség egyaránt, szembefordul vele és mert az Egyház kétezer éves történelme során következetesen elutasított minden olyan próbálkozást, amely tanításába be akarja csempészni, vele egyeztetni vagy azt a lélekvándorlás elvei szerint átértékelni.

De nézzük meg közelebbről, miben áll ez az ellentét?

– A filozófia, pontosabban az antropológia (embertan) egyre általánosabban az embert testi-lelki egységnek tekinti. Ebben az egységben a lélek a személyiség központja, a test pedig a személyiség környezethez való vonatkozása konkrét formában. Más szóval egy „darab" világ, amely a testünk által beletartozik személyi valóságunkba. A test halála ennélfogva az egész embert érinti: a lélek test nélkül nem egész ember. De a halott testet egy másik test nem tudja helyettesíteni, mert hiányzik belőle az élet kezdete óta adott személyi vonatkozás.

– A Biblia – akár élőkről, akár halottakról szól – sosem említi külön a testet, hanem mindig az embert a maga történeti, egyedüli valóságában, testi-lelki megismételhetetlen egységében. Az ember végső sorsa eldöntésénél nem a test vagy a lélek, hanem az ember áll az ítélet központjában az egyetlen és végleges életre vonatkozólag. Nagyon világos ezen a ponton a zsidókhoz írt levél egy mondata: „Amint el van határozva, hogy az ember egyszer haljon meg s utána az ítélet következzék, úgy Krisztus egyszer áldozta föl magát, hogy elvegye sokak bűnét." (Zsid 9, 27) Nincs tehát több élet és a tisztulás következménye más úton is megvalósulhat, amint azt az Egyház „tisztítótűzhely"-re vonatkozó tanítása kifejti.

A lélekvándorlás apostolai hivatkozni szoktak a Szentírás néhány helyére, amelyet igyekeznek a saját felfogásuk igazolására értelmezni. (Pl. Mt 16, 13 ahol Jézus kérdésére az apostolok elmondják, hogy kinek tartja őt a közvélemény – Keresztelő Jánosnak, Jeremiásnak, Illésnek). Persze ez csak azt bizonyítja, hogy egyfajta lélekvándorlási hiedelem, főleg Isten küldötteire vonatkoztatva, nem állt távol az Ószövetség népének hitétől, nem pedig azt, hogy ez a nézet hivatalos tanítás volt. Az izraeliták fogalmai a túlvilágról amúgy sem nevezhetők kialakultnak.

– Az Egyház hivatalos megnyilatkozásai történelme folyamán mindig újra hangsúlyozzák, hogy a halál után a lélek Isten ítélőszéke elé kerül. (Két példa: 1336-ban XII. Benedek döntése és 1979-ben a Hittani Kongregáció irata foglalkozik a kérdéssel, tisztázva az Egyház álláspontját.) Tehát nem lehet szó arról, hogy a halál után a lélek egy másik testbe költözik. A magyar szólásmondás: „Egy életem, egy halálom" ezt tökéletesen kifejezésre juttatja.

A lélekvándorlás tana manapság

India és a Távol-Kelet, a brahmanizmus, hinduizmus és buddhizmus hazája, természetesen ma is a lélekvándorlásra alapozza az élethez való hozzáállását. Az ott élő keresztények persze ezt nem fogadják el, ami egyik oka az ellenséges magatartásnak velünk szemben. – Amióta a keleti filozófiával és vallásos felfogással való foglalkozás Nyugatra is átterjedt, divatossá vált, főleg exkluzív körökben a lélekvándorlás tana, amely azonban mindenféle ezoterikus elképzeléssel keveredik. A XIX–XX. században két fontosabb mozgalom, a teozófia és az antropozófia (Rudolf Steiner) építette be ideológiájába, a múlt század második felében pedig a NEW AGE nevű álvallás, amelynek tanítása egy mindenhonnan összetákolt keverék, vallja a lélekvándorlást is. Ez utóbbira érdemes lesz egyszer részletesebben is kitérni.

***

Hányszor élünk? – tettük fel címként a kérdést. Ha mint keresztények hisszük és tudjuk, hogy Isten a Szeretet, ennélfogva minden, ami tőle jön, a Szeretetből jön, akkor nemigen fér hozzá kétség, hogy bennünket, életünket komolyan veszi, ahogy egy apa tekint ránk, mint gyermekeire. A lélekvándorlás istene nem igazán törődik az emberrel, hiszen számára csak az fontos, hogy az ember valamilyen módon megtisztuljon. A Szeretet Istene viszont „úgy szerette a világot, hogy egyszülött Fiát adta...". Erre emlékezünk ebben a hónapban, amikor Isten maga lépett be a világba, hogy magára vegye sorsunkat és megnyissa az utat, hogy mindnyájan beteljesedjünk az Ő szeretetében, egyszer és mindenkorra.

Frank Miklós

AZ ABORTUSZ NEM EMBERI JOG!

Az ENSZ szociálpolitikai részlegének életvédő csoportja nemzetközi aláírásgyűjtő kampányt hirdetett, hogy a világszervezet ne ismerje el emberi jogként az abortuszt. A művi vetélést pártoló csoportok ugyanis erős nyomást gyakorolnak, hogy az Emberi Jogok Egyetemes Nyilatkozatának 60. évfordulója alkalmából az emberi jogok közé sorolják a terhességmegszakítást.

A Katolikus Családi és Emberi Jogok Intézete „Nemzetközi felhívás az egyén és a család jogaiért és méltóságáért" címmel hirdette meg a kezdeményezést. Minden gyermeknek joga van a fogantatáshoz, a megszületéshez és ahhoz, hogy családján belül nőjön fel, amely egy férfi és egy nő házasságán alapszik, mivel a család a társadalom természetes és alapvető egysége. Védeni kell tehát a gyermekek jogát ahhoz, hogy szüleik neveljék őket, akiknek alapvető joga, hogy megválaszthassák milyen típusú nevelést kapjanak gyermekeik. Ezért az életvédő szervezet felszólítja a kormányokat, hogy értelmezzék helyesen az Emberi Jogok Egyetemes Nyilatkozatában megfogalmazottakat.

IMASZÁNDÉKOK

Decemberre

I.

Általános szándék: Hogy az Egyház az erőszak és a halál kultúrájának egyre növekvő terjeszkedésével szemben minden apostoli és missziós tevékenységével bátran mozdítsa elő az élet kultúráját.

A kultúra nem valami elszigetelt személynek, hanem az egész emberi közösségnek a java. Éppen ezért a kultúrának jelentős része, valamiképpen a megalapozása a párbeszéd. A párbeszéd folyhat pusztán az emberi együttélés szintjén; de lehet olyan párbeszéd is, ahol a teremtő és megváltó Isten szava meg az emberi szó átjárja és mélyen befolyásolja egymást.

XVI. Benedek nyomán most ilyen összefüggésben szemlélődünk decemberi általános imaszándékunkról. 2006. január 8-án, Urunk megkeresztelkedésének ünnepén a pápa a Sixtus-kápolnában keresztelt. A szertartásról elmélkedve elmondta, hogy a szentségi párbeszédek és a szimbólumok lelkünkbe vésik egész életünk értelmét és rendeltetését.

Mindjárt a bemutatkozáskor Isten Egyházától a keresztséget kérjük, Krisztussal való közösséget, tehát életet, élettelljességet.

Miután megtörtént a keresztvíz megáldása, újabb párbeszéd folyik. A keresztség adomány, életajándék, amelyet elfogadunk, hogy aztán majd éljük is. Igent mondunk az életre, viszont nemet mindarra, ami ezzel az élettel összeférhetetlen. Egész pontosan kimondunk három nemet és három igent.

– Ellene mondok a bűnnek, hogy Isten gyermekeinek szabadságában élhessek.

– Ellene mondok a gonoszság csábításának, hogy a bűn uralma alá ne kerüljek.

– Ellene mondok a sátánnak, aki a bűn szerzője és fejedelme.

A régi egyházban egyetlen kifejezéssel a „pompa diaboli"-nak mondtak ellene. Ezt a kifejezést akkor könnyen értették. Az ördög pompája az élet bőségét jelentette, ahogy azt a pogány világ ígérte: önkényes engedékenység, ki-ki élvezze tetszése szerint az élet javait. Valójában halálos „antikultúra" volt ez. Legvadabb megnyilvánulásai közé tartoztak a Colosseumban vagy Nero kertjeiben rendezett cirkuszi játékok, ahol a közönség szórakoztatására élő embereket fáklyaként égettek el, vagy vadállatok elé dobtak. Korunkban is tombol a halál kultúrája: kábítószer, csalás, nemi erőszak, emberkereskedelem – mindez hűség, tisztelet, szeretet helyett. Amit életbőségnek mondanak, az valójában a halál, a pusztítás tombolása.

Következik három igen.

– Igen, hiszek az élő Istenben, az Atyában, a teremtő Szellemben, aki létet és értelmet ad a kozmosznak és életünknek.

– Hiszek Krisztusban, aki az isteni rejtettségből közénk jött, emberi névvel, arccal, szavakkal, testtel és vérrel; konkrét Isten, aki életet ad, és megmutatja életünk útját.

– Hiszem az egyházi közösséget, amelyben az isteni Lélek az életelv, Krisztus pedig a látható élő Isten, aki életet ad, és megmutatja életünk útját.

A hármas egy Isten arca, az általa ajándékozott életkultúra konkrét tartalma, amelyre igent mondok, a bibliai tíz parancsban fejeződik ki; részben tiltó megfogalmazásai mellett is megannyi nagy igen: arra, hogy életünk értelme Isten (I., II., III.), a családra (IV.), az életre (V.), a felelős szerelemre (VI.), az igazságosságra, a felelősségre, a közösségvállalásra (VII.), az igazságra és igazmondásra (VIII.), a mások és javaik, tulajdonuk iránti tiszteletre. Mindez igen a valóban élő életre, és nem az élet ürügyével jelentkező halálos támadásra.

(Folytatás a 4. oldalon)

ÚJRATEMETTÉK JOZEF TISÓT

A nyitrai kanonoki kriptában helyezték el Jozef Tisónak, a szlovák fasiszta bábállam egykori vezérének földi maradványait. A Nyitrai Püspöki Hivatal által kiadott közlemény szerint családtagjainak kérésére került sor az újratemetésre. Jozef Tiso 37 évig volt pap a Nyitrai Egyházmegye szolgálatában. Mivel halálakor a temetési szertartást nem végezhették el az akkori körülmények miatt az érvényes egyházi előírások szerint, ezért került sor erre a lépésre, amellyel részben teljesült az elhunyt végakarata is – tájékoztatotta a közvéleményt a püspöki hivatal. A nyilatkozat végül megállapítja, hogy a keresztény felfogás szerint az ember testének temetése, amelyben a halhatatlan lélek lakozott, nem jelenti az elhunyt életének értékelését.

Jozef Tiso katolikus papként annak a Szlovákiának volt elnöke, amely a zsidók üldözésének kérdésében a náci Németország leghűségesebb csatlósának bizonyult. Tiso elnöksége alatt mintegy 70 ezer szlovákiai zsidót deportáltak koncentrációs táborokba. 1947-ben Jozef Tisót háborús bűnösként kivégezték. Földi maradványait a pozsonyi Szent Márton temetőben csak a közelmúltban azonosították. Jozef Tiso ma is a szlovák szélsőséges erők egyik emblematikus figurájának számít, akit nemzeti hősként dicsőítenek. Egyes szlovák nacionalista egyházi körök mártírként tisztelik. Ján Sokol nagyszombati érsek misét is celebrált már Tiso lelkiüdvéért, s egy televíziós interjúban nem zárta ki boldoggá avatását sem. A Szlovák Katolikus Egyház vezetése ezt az álláspontot hivatalosan nem támogatja. ***(Felvidék Ma)***

ÚJ SZENT CSALÁD

Nagy napja volt Lisieux-nek és a világnak október 19. A Gyermek Jézusról és a Szent Arcról nevezett Szent Teréz szüleit, Louis és Zélie Martint ezen a napon emelték a boldogok sorába. Különös üzenete van az eseménynek; megerősítés ez a ma élő házastársaknak, példakép, segítség, társ a nehézségekben. Két új közbenjáró és szószóló. Hasonló 2001. október 21-én történt, amikor Luigi és Maria Betrame Quattrocchi olasz házaspárt avatták boldoggá. Egyházunk új boldog családja, akárcsak Szent István király, Boldog Gizella és Szent Imre herceg is, a család szentségét üzeni és segíti minden lehetséges eszközzel.

Louis Martin 1823-ban született katonai családban. Kitanulta az órásmesterséget, ám tanulóévei alatt mély vágy születik szívében a szerzetesi életre. Belépését azonban nem fogadják a Nagy Szent Bernát monostorban. Már 37 éves, amikor édesanyja részt vesz egy csipkeverő tanfolyamon, ahol megismerve Zélie Guérint, felhívja fia figyelmét a szolid, kedves lányra és feleségnek javasolja. Első találkozásuk alkalmával Zélie hangot hall a szívében: *„Ő az, akit neked szántam!”*

Zélie Guérin 1831-ben született Gandelainben, szintén katonai családból. Nővére vizitációs nővér lett Mansban, öccse jóval később született, sok kényeztetésben részesült, ami Zélie életéből teljesen kimaradt. Édesanyja a legjobbat adta gyermekeinek, ám rideg természete miatt szeretetét nem tudta kimutatni, Zélie gyermekkora emiatt sivár és szomorú volt. Ő is szerzetesi életre vágyott, ám belépését az Örökimádók kolostorába nem fogadta el az elöljáró, úgy ítélte meg, hogy nem ez az ő hivatása.

Így aztán csipkeverő üzemet működtetett Alenconban, 20 alkalmazottal, komoly megrendelésekkel, kitűnő minőségben és pontosan végezve ezt az apró lékosságot igénylő munkát.

1858-ban összeházasodtak, ám az első hónapokban Louis javaslatára testvér házasságban éltek. Néhány hónap elteltével lelkiatyjuk felismerte, hogy az ő hivatásuk a család. Ezután született kilenc gyermekük. Két kisfiú és két kislány pici korban meghalt, ami abban az időben nem volt ritka. 5 lányuk, köztük a legfiatalabb Lisieux-i Szent Teréz apáca lett, Marie, Pauline, Céline és Teréz a lisieux-i Kármelbe, Léonie a vizitációs apácákhoz lépett be. Zélie valóban anyának született: *„Bolondulásig szeretem a gyerekeimet, értük születtem…”* mondogatta gyakran. A gyerekek nevelésére szívének minden energiáját kiadta, a legjobbat akarta nekik, azt, hogy szentek legyenek. A Martin családban szeretetteljes légkör uralkodik, a szülők minden hajnalban szentmisével kezdik dolgos napjaikat. Mégsem bigottak, derűs jókedv párosul a mély hit mellé. Louis hamarosan eladja órás üzletét és a csipkeüzem adminisztrációs ügyeit és megrendeléseit intézi, szervezi.

1865-ben Zélie mellében rákos daganat kezd kifejlődni, utolsó gyermekeit már csak dajka szoptathatta, 1877. augusztus 28-án pedig meghalt. 19 év közös élet után Martin papa magára marad lányaival, Alenconból Lisieux-be költöztek, a Guérin rokonsághoz, akik állandó segítséget jelentenek az elárvult családnak.

Kis Szent Teréz meghitt kapcsolatban élte le gyermekkorát rajongásig szeretett apjával, aki „háromszor ment fel a Kármel hegyére, hogy ott bemutassa áldozatát”, 3 lányát kísérte a Kármel kolostorába. Teréz belépése után röviddel Louis Martin súlyos idegállapotba került, eltűnt, emlékezete kihagyott, a család kénytelen őt a Caen-i Megváltó Nővérek pszichiátriai intézetébe vinni. Később lebénulva kerül vissza a családi körbe, ahol Céline ápolta őt 1894. július 29-én bekövetkezett haláláig.

Házasságkötésük után 100 évvel indult meg a boldoggáavatás processzusa külön egyházmegyékben, melyet VI. Pál pápa javaslatára végül II. János Pál pápa egyesített. 150 évvel házasságkötésük után megtörtént a boldoggá avatás utolsó feltétele, a kis Pietro Schirilo csodálatos és teljes gyógyulása. A milánói kisfiú 2002. május 25-én született súlyos légzési zavarokkal, élet és halál között volt az állapota. A szülők lelkiatyja, egy kármelita szerzetes felhívta figyelmüket, hogy kérjék a Martin szülők közbenjárását a gyerek gyógyulásáért, hiszen ők is ismerték ezt a nehéz helyzetet, négy kis gyermeket veszítettek el pici korban. Adott nekik egy képet a szülőkről és egy kilencedet imádkoztak a szülők, sok barát az internet segítségével a világ különböző pontjain, még az ápolók között is volt, aki velük imádkozta a kilencedet. 2002. július 27-én történt meg a csoda, amikor Pietro teljesen, hirtelen és megmagyarázhatatlanul meggyógyult.

*

Október 18–19-én José Saraiva Martins bíboros, pápai legátus celebrálta Lisieux-ben a boldoggáavatás szertartását.

A maitól egészen más korban és egészen más körülmények között, mégis aktuálisan üzen a mai családoknak a Martin család példája: minden korban és minden időben lehetséges szentül élni a családban. Louis és Zélie Martin barátunk, rokonunk, apánk és anyánk lett, Kis Szent Teréz behívott minket is szerető családja körébe.

Csillag Éva

ZARÁNDOKLAT MÜNCHENBŐL A SZENTFÖLDRE

A Müncheni Magyar Katolikus Misszió szervezésében, Merka János és Lukács József főtisztelendő atyák vezetésével 2008 szeptemberében a Biblia éve alkalmából 85-en nemcsak olvastuk a Bibliát, hanem helyszíneinek egy részét be is jártuk.

A Szent Kristóf-kápolnában tartott rövid áhítat után kora reggel indultunk a nagy útra. Tel Avivban leszállva azonnal továbbutaztunk a Sinai-félsziget felé. Hosszú, néha valószerűtlen sivatagi buszozással, Eilatban éjszakázva jutottunk el a Mózes-hegy lábához. Isten háta mögötti helynek tűnik a környék, mégis az Ószövetség legjelentősebb színhelye lett. Ha nem is négyszer, mint Mózes, de egyszer mi is megmásztuk a 2285 m magas hegyet! Volt, aki a saját lábát, volt, aki a tevékét használta, de aki feljutott, az nem feledi el soha. Fantasztikus színekben pompáztak a környező hegyvonulatok. Mennyei béke honolt a hegytetőn. Tiszta szívből énekeltük együtt „Dicsérje minden nemzet, dicsérje az Urat”. Aztán még imádkoztunk, kicsit fényképeztünk, s már le is ment a Nap. Indultunk is vissza, mert sötétben a lefelé menet nem olyan egyszerű. A fizikai erőfeszítés és az élmény a hegycsúcson igazi katarzist hozott, megnyitotta szívünket, lelkünket a zarándoklatra.

Másnap a Szent Katalin kolostorban jártunk, megcsodáltuk udvarán a nevezetes Csipkebokor késői utódját s a kutat, amelynek vizét Mózes fakasztotta. A következő nap reggelén ünnepi lélekkel már Jeruzsálem felfedezésének vágtunk neki. A Getszemáni kertben kezdtük, ahol az ősöreg olajfák között a Nemzetek Temploma emlékeztet nagycsütörtök keserves éjszakájára. Aztán a Miatyánk templomában imádkoztunk, majd a Dominus Flevit-kápolnához mentünk. Itt a Passió kezdetének helyén tartottuk első szentmisénket. Délután a Keresztutat jártuk végig saját keresztjeinkkel lelkünkben. Az arab negyed utcai forgatagából a Megostorozás és a Halálraítélés kápolnájában talál a zarándok menedéket. Az Ecce Homo-bazilika a „köves udvart” őrzi, amelyről Szent János ír. A többi stáció mellett meg-megállva jutottunk el a Szentsír templomhoz, mely magában foglalja a Golgotát és a Szentsír-kápolnát. Nincs még egy ilyen templom a világon! Fejet és térdet hajtottunk a Kálvária sziklája előtt, bejutottunk a kereszténység legszentebb helyére, a Szentsír-kápolnába is. A tömeg nem segíti nagyon az elmélyülést, de összeszedtük lelki erőnket és megpróbáltuk felfogni, hogy hol járunk. Innen indult útjára az Örömhír!

Müncheni magyar zarándokok a Megváltó szülőföldjén

Jártunk még a Sion-hegyen, amelyen a Boldogságos Szűz elszenderülésének temploma található. Magyar kápolnájában énekeltünk. Megnéztük még az Utolsó vacsora termét és Dávid király sírját is.

Elhagyva Jeruzsálemet En Karembe utaztunk, a Látogatás templomában feltöltekeztünk a Magnifikát boldogságával. Így megfelelően előkészülve érkezhettünk Betlehembe, Jézus jászolához a Születés bazilikájába.

Aztán egy napot a Júdeai-sivatagban töltöttük. Jártunk a Maszada-erődben, az En Gedi-oázisban, a kumráni esszénusok telepén, fürödtünk a Holt-tengerben.

Mindenütt Jézus tevékenysége által megszentelt helyekre bukkanunk. Fabárkával indultunk el az Evangélium legszebb történeteinek nyomába.

Kánán keresztül Názáretbe mentünk tovább, ahol a Mária barlangja fölé épített Angyali Üdvözlet-bazilikában máig visszhangzik az Igen: „Ime, az Úrnak szolgálóleánya, legyen nekem a te igéd szerint.” Felejthetetlen élmény itt szentmisét ünnepelni!

Vizy Zsuzsanna, München

Gyermekeknek

FEL NAGY ÖRÖMRE!

Van egy ünnep, amit valamilyen formában a Föld minden táján ismernek és megtartanak, még a hitetlenek is. Az igaz, hogy egyes helyeken csak a szeretet ünnepének titulálják. Ha ilyesmivel találkoztok, nyugodtan kérdezzetek rá, de hát mitől és miért nevezik így? Mi van mögötte, amiről ráragadt ez a név? Nem baj, ha zavarba jön a megkérdezett. Egy ártatlan kérdéssel nem tesztek neki semmi rosszat. Éppen ellenkezőleg, segítitek a tisztánlátásban.

A karácsony – mert hát erről az ünnepről van szó, ahogy rá is jöttetek – Jézus Krisztus földi, emberi alakban való megszületésének az ünnepe. Mivel Isten a Szeretet, akár mi is hívhatnánk a Szeretet ünnepének. Csakhogy nekünk sokkal több annál.

Jézus ugyanis valami egészen egyedülálló módon ajándékozott meg bennünket azzal, hogy emberré lett. Ráadásul a Fiúisten az Atya és az iránt az ember iránt való szeretetből lett emberré, vállalva az emberi lét minden terhét, megkötöttségét, szenvedését, de még a megalázó kereszthalált is. Isten az Ő képére és hasonlatosságára teremtett bennünket, embereket. Mivel pedig nagyon szeret minket, bűnbeesésünk után nem hagyott magunkra, hanem elküldte hozzánk Szent Fiát. Jézus pedig mennybemenetele után a Szentlelket. Olyan hatalmas ajándék ez az embernek, hogy nem csoda, hogy utánozzuk a magunk módján. Mi is megajándékozzuk azokat, akiket szeretünk, de még azokat is, akikről tudjuk, hogy szükséget szenvednek. Mindezek még külön növelik örömünket. Meg a mások örömét.

Sok olyan ajándék létezik, ami még pénzbe sem kerül. Például ingyen lehet rámosolyogni a másik emberre, átsegíteni őt az úton, segíteni csomagja cipelésében. Még az sem kerül pénzbe, ha elbeszélgetünk egy magányos emberrel.

A környezetünkben élő magányos embereket otthonukban is meglátogathatjuk. Szüleitek bizonyára szívesen küldenek nekik veletek egy kis süteményt, vagy egy tábla csokoládét. Vagy egy tányér meleg ételt. Utóbbi nagy kincs lehet a hidegben fázó és éhező hajléktalanoknak is. Vagy legalább egy forró tea, vagy kakaó. Figyeljétek majd meg, milyen boldogok lesznek még egy kevéske ajándék láttán is. És ti is azok lesztek, még napok múlva is, ha visszagondoltok jótetteitekre.

András bácsi

Fiataloknak

A BETLEHEMI FARKAS TÖRTÉNETE

Volt egyszer egy farkas. Ez a farkas Júda hegyei között, Betlehem közelében élt, magányosan, mindig éhesen, koplalva, korgó gyomorral. A környéken tanyázó pásztorok réme volt, bárányaik soha sem voltak biztonságban. Egy éjszaka valami különös, rendkívüli dolog történik… Egy angyal szól a pásztorokhoz: menjenek Betlehembe, mert az, akit réges régen vár a nép, az Üdvözítő, egy istállóban megszületett… A pásztorok elindulnak, sietve, boldog kíváncsisággal, ők is látni akarják az újszülött kisdedet. A farkas is kíváncsi, könnyű lakomát sejt és óvatosan, lopakodva, a nyomukba ered. Egy idő után a pásztorok örömmel kiáltozva a város felé veszik útjukat, mindenkinek híresztelve, ami láttak és hallottak… A farkas belesett az istálló ajtaján és megelégedetten nyalta meg a száját. Igen, a gyermekkel kezdi… A szülők már alszanak, minden csendes… s a farkas már tátja óriási száját, amikor a gyermek felemeli a kezét és nagyon gyengéden, cirógatva megérintette kopott bundáját. Ilyen még nem történt vele. Megsimogatta valaki! Sőt halkan a gyermek még ezt is sugta neki: Te farkas, én szeretlek téged! S ebben a pillanatban a farkas emberré változott… Szelíden, rajongással nézett a gyermekre, majd ő is útra kelt, szaladt a pásztorok után, hogy hirdesse mindenkinek a vele megesett csodát. A szeretet mindent átváltoztató csodáját.

Természetesen mi nem vagyunk farkasok. De ez a mese, ez a jelképes történet (Lk 2, 6-14 nyomán), Isten megtestesülésének és az Ő emberek iránti határtalan szeretetének története, újra, ebben az esztendőben is megérinti szívünket.

Pál atya

EMÉSZTŐ GONDJAINKBAN PÁRTFOGÓINK

Scheffler János (1887–1952)

Úgy érezte, hogy a legnagyobb áldozat, amelyet Egyházáért meghozhat: a szenvedések vállalása, végül élete engesztelő áldozatul ajánlása, feláldozása. Ezt tette, tudatosan vállalta a vértanúságot.

Imameghallgatás Scheffler János közbenjárására: *„Sajnos a mindennapi megélhetésért vívott küzdelem közepette elfelejtettem Scheffler püspök boldoggá avatásáért imádkozni. Nem régen történt, hogy a nyugdíjam mellett kisvállalkozásom a csőd szélére került és már nagyon kétségbe voltam esve. Imádkoztam és mindent megpróbáltam, de hiába, nem sikerült. Eszembe jutott a Püspök Úr jóságos alakja (ő bármált meg egykoron) és hozzá fohászkodtam. Minden jóra fordult és sikerült tovább dolgoznom. Meg vagyok győződve, hogy ezt csak a Püspök Úr közbenjárásának köszönhetem."* (Egy nagybányai imádkozó)

A boldoggá avatások menete (4.)

A Szentatya a teológus és bíboros szakértők véleményét szem előtt tartva kedvező esetben megállapítja az erények hősies gyakorlását vagy ha vértanúról van szó, a tudatos vértanúság tényét.

Ezután gyakorlatilag a boldoggá avatáshoz több írásos munkát nem kell beadni. Mivel több százan várnak a boldoggá avatásra, a boldog jelöltek egy sorrend szerinti listára kerülnek. Az ünnepélyes boldoggá avatást vagy a pápa személyesen végzi, vagy felhatalmazást ad egy főpapnak ennek elvégzésére.

Az újabb szokás szerint a pápa több esetben ad meghatalmazást, hogy Rómán kívül az ő küldötteként más végezze a boldoggá avatást.

A boldog tisztelete az egész Egyház részére nem kötelező, csak arra az egyházmegyére, amelynek kötődése van az új boldoghoz. Természetesen más egyházmegyék is átvehetik a boldog tiszteletét. *(Vége)*

Elérhetőségeink: 1125 Budapest, Felső Svábhegyi út 12. (Levélcím: 1525 Budapest, Pf. 131.) Telefon: 06-1/201-0979; fax: 356-8200. http://mindszenty.lapja.hu

BÚCSÚMISE STUTTGARTBAN

2008. október 26-án déli 12 órakor különleges szentmisére került sor a stuttgarti Bruder Klaus-templomban, a Szent Gellértről elnevezett Katolikus Magyar Egyházközség anyatemplomában: az egyházközséget 2002 óta vezető P. Gyurás István jezsuita tartotta búcsúmiséjét. Gyurás atyát ugyanis Gebhard Fürst rottenburg-stuttgart-i püspök – saját kérésére és rendi elöljárói engedélyével – felmentette plébánosi tisztségéből, és az egyházközség vezetését e sorok írójára bízta. A szentmisén szinte valamennyi – számszerint 14 – részegyház képviseltette magát. A főcelebráns maga Gyurás atya volt, a szentbeszédet pedig az egyházmegye képviselője, Franz Glaser nagyprépost mondta. Glaser kanonok a három vasárnapi olvasmány fényében méltatta Gyurás atya életútját.

Gyurás István 1937. október 4-én született a dél-magyarországi Barcs községben. Elemi iskoláit szülőfalujában kezdte, majd Pécsett folytatta. 1956-ban érettségizett a technikai szakiskolában. 1957-től 1963-ig teológiai tanulmányokat folytatott a pécsi egyházmegyei szemináriumban. 1963. június 23-án Kisberk Imre székesfehérvári püspök szentelte pappá. 1963 és 1964 között Nagynyárádon, 1964-ben Nagydorogon, 1965 és 1966 között ismét Nagynyárádon volt segédlelkész.

1966-ban Nyugatra távozott. Előbb Svédországban, majd Norvégiában élt. 1967 július közepén felvételét kérte a jezsuita rendbe, és a magyar jezsuita rendtartomány növendékeként belépett az Észak-Német Jezsuita Provincia novíciátusába. 1968-tól 1971-ig filozófiai tanulmányokat folytatott a jezsuiták főiskoláján, Pullachban. 1971 és 1974 között az Innsbrucki Egyetem teológiai fakultásán teológiát tanult. Közben mintegy háromnegyed évig kisegítő magyar lelkészi szolgálatot végzett Stockholmban. 1979-től 1978-ig Erlangenben egyetemi lelkész, 1980 és 1981 között pedig Kastlban hittantanár és a fiúinternátus vezetője volt.

1981. szeptember 1-jén nevezték ki a Weingarteni Magyar Katolikus Misszió vezetőjévé. Itt lelkipásztori tevékenysége mellett élénk karitatív tevékenységet is folytatott. Segélyekkel támogatta magyar testvéreit Erdélyben, különösen Székelyudvarhelyen és Csíkszeredában, de segélyeket szállított Magyarországra és Kárpátaljára is.

2002. szeptember 1-i hatállyal Gebhard Fürst püspök – miután a Weingarteni Magyar Missziót egyesítette a Stuttgarti Magyar Katolikus Misszióval – állomáshelyét Stuttgartban jelölte meg. Hat éven keresztül látta el Balingent, Biberachot, Böblingent, Eislingent, Friedrichshafent, Heidenheimot, Heilbronnt, Ludwigsburgot, Munderkingent, Reutlingent, Schwäbisch-Gmündöt, Stuttgartot, Ulmot és Weingartent. 14 részegyház nyomta a vállát, de évközben is tovább folytatta karitatív tevékenységét. Szerencséjére mellette állott mindenben és segítette őt az egyháztanács illetve sok elhivatott és lelkes hívője.

Gyurás atya 2008. november 1-től megpihenhet. Helyesebben, aki ismeri őt, az tudja, hogy – egyik kedvelt mondása értelmében: „A szerzetesek nem nennek nyugdíjba!" – nem fog pihenni, hanem másutt folytatja tevékenységét. Minden jel arra vall, hogy egy Erdélyben megnyitandó jezsuita rendház lakója lesz.

Bármiképp is döntenek elöljárói, hívei további munkásságához sok erőt, egészséget és kegyelmet kívánnak neki. És ezt ki is fejezték a szentmise utáni szeretetlakomán, amelyen Gyurás atyának – egy szép kis műsor keretében – jókívánságaikat és ajándékaikat adták át.

Tempfli Imre
stuttgarti magyar lelkész

IMASZÁNDÉKOK

(Folytatás a 2. oldalról)

A keresztséget a szavakkal együtt dolgok, történések is alkotják: keresztvetés (védőpajzs), víz (új élet Krisztusban), olaj (erő, egészség, szépség), fehér ruha (a szépség kultúrája), gyertyafény (az élet és a történelem sötétjében tündöklő igazság).

„Kedves Testvéreim! Mondjunk ma köszönetet az Úrnak! Isten nem rejtőzik el áthatolhatatlan misztérium felhői mögé, hanem megnyitja az egeket, megmutatja önmagát, szól hozzánk, velünk van. Velünk él, és vezet bennünket életutunkon."

II.

Missziós szándék: Hogy a keresztények, főleg a missziós országokban, a testvériség konkrét gesztusai által mutassák meg, hogy a betlehemi barlangban született Kisded a világ fénylő reménysége.

„Üdvözítőnk megszületett a világban!" Karácsonykor a keresztény templomokban majdnem kétezer éve felhangzik ez a bejelentés.

„De a harmadik évezred embere számára egy »Üdvözítőnek« van még értéke és értelme? Annak az embernek, aki eljutott a Holdra és a Marsra, aki arra készül, hogy meghódítsa a világmindenséget, aki korlátok nélkül kutatja a természet titkait, akinek sikerült megfejtenie a genom csodálatos kódjait. Annak az embernek, aki feltalálta az interaktív érintkezést, aki az internet virtuális óceánján hajókázik. Kell-e ennek az embernek Üdvözítő?" 2006-os karácsonyi beszédében tette fel XVI. Benedek pápa ezeket a kérdéseket. A hatalmas és bonyolult földi közösségből egy kis globális falut csinálunk; benne nincs helye az Üdvözítőnek!.

Így tűnik; de nem egészen így van. A bőség és a féktelen fogyasztás világában emberek halnak éhen, halnak bele betegségbe és szegénységbe. Rabszolgaság, kihasználás, faji és vallási gyűlölet, politikai elnyomás jellemzi emberi együttélésünket – és sok minden egyéb. Hogyan segítsünk az álpróféták és más felelőtlenek áldozatain, és például azokon, akik öngyilkossággal „zengik az élet himnuszát"?

Karácsonykor újra megéljük, hogy a minden embert megvilágosító igazi Világosság belép világunkba, hogy az Ige hús-emberré lesz, és felveri köztünk a sátorát. (Jn 1,9.14.) Annak, aki befogadja, képességet ad arra, hogy Isten gyermekévé legyen. – Az ember ma is az, aki eddig is mindig volt: a jó és a gonosz, az élet és a halál között feszülő szabadság. Ez az ember bonyolult lényének legbenseje, a szíve; itt mindig szüksége van megmentésre és Üdvözítőre.

Az imaszándék tudatosítja bennünk a saját európai világunk jelen helyzetét, de ugyanígy más világrészekét, a missziós országokét is, és az ott élő emberek, közösségek gondjait, szétesettségét, felemelkedési lehetőségét. Tárjuk ki magunkat – ragaszkodásban, vágyakban, elhatározásokban, kérésben; egyszóval: állandó imában – mennyei Atyánk felé, aki úgy és annyira szeret, hogy egyszülött Fiát a világ Üdvözítőjeként hozzánk, közénk küldi, egyszerűségben, szegénységben, kiszolgáltatott áldozatként a kezünkbe adja, hogy az Ő istenemberi gazdagsága minket jó emberekké tegyen, üdvözítsen – a XXI. század csodálatosan és pokolian bonyolult világában is.

Nagy Ferenc SJ

Floridai levél

SZENIOROK

Néhány hónapon át rendszeresen összejöttek a különböző korú „szeniorok”. Kedvesen elbeszélgettek egy-egy fél órát, többre nem futotta. A fiataloknak vissza kellett menniök az iskolába. Végzős diákok voltak, itteni meghatározással, szeniorok. Déli szünetjükről mondtak le a találkozásokért. A valódi szeniorok nyugdíjas éveiket töltik a napos Floridában és örültek, hogy együtt lehetnek a „pót-unokákkal”. A diákoknak a távolban élő nagyszülőket jelképezték az új ismerősök, akikkel mindenről nyugodtan beszélgethettek, hiszen a szüleik (ha éppen ilyen „ép” volt a család) egész nap dolgoznak, nincs otthon senki, este meg fáradt mindenki.

A kiértékelések mindkét részről egy alapgondolattal zárultak: mindenki tanult a másiktól. Még a történelmi múlttal kapcsolatban is alaposan tágult a fiatalok látóköre. Erre pedig nagy szükség volt, mert amint a Pulitzer-díjas történész, David McCullogh megjegyezte: az utóbbi 25 évben egy történelmileg analfabéta generációt neveltünk fel Amerikában. (Csak Amerikában? Nagyon ismerősen hangzik.) A történelmet nem takaréklángra tettük, lesöpörtük a tűzhelyről. Márpedig az amnézia nemcsak az egyénnek árt, káros az egész nemzetnek. Dan Boorstin történész szerint „A történelem ismerete nélkül tervezni a jövőt olyan, mintha vágott virágot akarnánk elültetni. Míg ha ismerjük a magunk és a világunk históriáját, másként ítéljük meg a saját helyzetünket. Rájövünk, hogy nemcsak nekünk vannak nehézségeink. Minden kornak megvoltak a problémái és minden kor megbirkózott velük. S ha ezt tudjuk, nem csak önértékelésünk billen helyre, de erőt meríthetünk a példákból.”

E nagy kitérő után lássuk, mi döbbentette meg még a nyugdíjasokat és töltötte el őket őszinte aggodalommal. Ez pedig a „menő” tárgyakra koncentráló tanrend. Mi lesz ezekkel a gyerekekkel – kérdezték –, akik a divatos szakterületeken lepipálnak mindenkit, de halvány fogalmuk sincs a világról.

Annak idején ők, a mai nyugdíjasok, nemcsak tovább tanultak, de eleget tudtak ahhoz, hogy mindjárt munkát vállalhassanak és keresetükből hozzájáruljanak a tanulmányi költségekhez. De ki veszi fel és hová kerülhetnek a máris „specializált”, egyébként kevés ismerettel rendelkező fiatalok?

A másik probléma a helytelen táplálkozás következménye, az elhízás. (Ne menjünk messzire, a legutóbbi magyar statisztikai mutatók is megfújták a riadót!) További károkozó a mozgáshiány. (A tornaóra, a művészettörténet, a zene, a hittan kiment a divatból.) Feltűnt az illetékeseknek, hogy mind üresebbek a gyerekeket szállító, óriás mennyiségű dízelt fogyasztó iskolabuszok, míg egyre nagyobb hiánycikk az iskolák körüli parkolóhely. A jogosítvánnyal rendelkező 16–17 éveseknek saját (?) autójuk van, mivel ez már „jár” nekik. És itt jön a meglepetés. Beugrik az üzemanyag egekbe szökő áremelkedésének egyik jó hatása. (Mert még ilyen is akad.) A zsebpénzből furikázó diákok kevesebbet autóznak, lassabban hajtanak és ezáltal üzemanyagot takarítanak meg. De szerencsére nemcsak ők, a felnőttek is. Ennek pedig egyenes következménye, hogy máris csökkent a halálos kimenetelű autóbalesetek száma. A statisztika száraz nyelvén: minden 10%-os áremelkedés 2,3%-kal csökkenti a halálos baleseteket.

Bitskey Ella, Sarasota

BESZÉLGETÉSEK A GULAG-RÓL

A korábban szovjetológiának nevezett, ma inkább kremlinógiaként számon tartott történelem-tudomány kiemelkedő ápolója, Gereben Ágnes eredetileg egyetemi hallgatói számára írt átfogó monográfiát a XX. század egyik legvisszataszítóbb szégyenéről, a GULAG-ról. A budapesti Helikon Kiadó gondozásában megjelent közel 450 oldalas mű súlyos olvasmány. Nemcsak azért, mert a szerző több évtizedes kutatómunkájának eredményét tartalmazza, hanem azért is, mert nem egyszer gyomorforgató tényeket tár az olvasó elé az elítéltek gyermekeinek üldözéséről, sőt szabályos kivégzéséről, valamint a fogolytáborokban uralkodó nemi erőszakról a köztörvényesek és az örök részéről egyaránt. De igencsak megrendítőek a GULAG-túlélőkkel folytatatott beszélgetések is, mert szinte betekintést engednek a lelkekbe, ha csak közvetve is, de felfedik azokat a motívumokat, amelyek egy-egy elítéltet hozzásegítettek a fennmaradáshoz. Nagy érdeme a könyvnek, hogy tételesen cáfolja azt a tévhitet, amely szerint Sztálin a felelős a kényszermunkatáborok rendszerének megteremtéséért. Gereben Ágnes könyvéből megtudjuk, hogy terror már a kezdettől, tehát a bolsevik párt 1917. októberi hatalomra jutásától létezett, az úgynevezett proletárdiktatúra szerves része volt. Lenin gondolkodás nélkül börtönbe záratta, illetve száműzte politikai ellenfeleinek jórészét. Az általános köztudatban mára-holnap már inkább bölcs forradalmárrá magasztosuló Lenin 1918-ban javasolta a „burzsujok” bányában letöltendő kényszermunkára ítélését. És hogy ki számított burzsujnak, azt a rendszer fennállását szolgáló, egyre könyörtelenebb belügyi szervek határozták meg. A kötet második része a kollektív megtorlással, az ártatlanok millióinak meghurcolásával foglalkozik. Gereben Ágnes ezúttal is helyreigazít korábbi feltételezést és rámutat arra, hogy a GULAG gyászos eszközként szolgált etnikai vagy vallási közösségek felmorzsolására is. A volgai németek és a krími tatárok sorsáról idővel Nyugatra is kiszivárogtak hírfoszlányok, de csak a most megjelent könyvből értesül az olvasó arról, hogy Sztálin diktatúrája rajtuk kívül még további 17 népet ítélt teljes deportálásra. A rendszer könyörtelenül lépett fel a keresztény hívőkkel szemben is. Miközben a Moszkvától alig 100 kilométerre északkeletre fekvő Szergijev Poszádot – az ortodoxok Rómájának nevezett zarándokközpontot – Zágorszknak keresztelték át és évszázados templomait megszentségtelenítve mezőgazdasági épületekké és raktárakká, kolostorait pedig fegyintézetekké alakították, a hitüket gyakorlók tömegeit küldték jórészt sarkkörön túli kényszermunkatáborokba. A Szovjetunión kívül, természetesen szovjet mintára az egykori keleti tömb valamennyi államában létesültek munkatáborok. Kubában az elsőt a széplelkek előtt szintén felmagasztosult dél-amerikai forradalmár, Ernesto Che Guevara hozta létre.

Magyarországon a GULAG fogalma 1945 után jelent meg, miután a szovjet hadsereg és a nyomában érkező magyar államrendőrség erre szakosodott egységei tömegével vettek őrizetbe megbízhatatlannak vélt értelmiségieket, munkásokat és parasztokat. Sokan közülük a GULAG-on végezték. A világháborút követő hónapokban összesen 700 ezer magyar állampolgár került szovjet munkatáborba, közülük alig 400 ezren tértek haza. Gereben Ágnes kimutatása szerint a Szovjetunióba került magyarok közül legalább 10 ezren a GULAG büntetőtáboraiban vesztették életüket. Akik pedig – nem egyszer testileg, lelkileg megtörten – hazakerültek, számíthattak a magyar belügyi szervek zaklatására, nehogy bárkinek is szót ejtsenek a Szovjetunióban tapasztalt szomorú élményeikről. A GULAG intézményét ugyan még Hruscsov idején, 1960 januárjában megszüntették, de a politikai megfélemlítés továbbra is a titkosrendőrség, a KGB határkörébe utalva, egészen a kommunista rendszer bukásáig fennmaradt.

Vincze András
(Helikon Kiadó, Budapest 2008)

LÉGY MÉLTÓ A GYERMEKEK BIZALMÁRA!

Gazdasági válság van… Egy édesanya férjével el akar menni Csehországba dolgozni, és megkért, hogy fogadjam be hét gyermekét. A legnagyobb még nincs tíz éves, a legkisebb nem töltötte be a kettőt. „Nincs mit enni adjak a gyerekeimnek – mondta –, nincs lakásunk, szegények vagyunk, és el kell mennünk dolgozni, hátha tudnánk venni egy kis házikót.”

Döbbenten hallgattam a telefonban a nő sírását. Végül is nem ismer, soha nem találkoztunk, tőlünk kb. 400 km-re lakik, és felhív egy telefonszámot, és mindenét, szeretett szép gyermekeit rám bízza. Hallgatom a 30 éves nő hangját… és nagyon szomorú vagyok.

A gyermekeket végül is Dévára befogadtuk, nagyon aranyosak, annyira szőkék, hogy meg is kérdeztem, hogy nem festett szőkék-e, de nem, ilyennek születtek, szépek, kedves, megriadt gyermekek. Érdekes, hogy a kicsik nem az anyuka után sírnak, hanem a nagyobb testvérkéjük után. Megható volt, ahogy az ötéves fiúcska odaült a kis hároméves reszkető testvérkéje mellé, és rutinosan énekével elaltatta. Nevelőnőink döbbenten nézték ezt a gyöngédséget, mely összeköti őket. Jó volt a mai déli misén megáldani őket, amikor kijöttek az áldozáskor. Isten áldja, védelmezze őket és a nevelőnőket is, kik kacagva befogadták az apró életeket.

Mit hoz a holnap? Ezer és ezer milliárd euró van egy-egy kapzsi bank megmentésére, és ennek a hétgyermekes családnak a megmentésére elmehetek én Isten nevében kolduli? Persze, hogy megteszem, de azért döbbenetes, hogy a kormányok kimondhatatlan pénzeket költenek el, és ennek a családnak, mindent hátrahagyva, gyermekeit ezer idegenre bízva, el kell indulnia a mindennapiért.

Hogy lehet ilyen igazságtalan, cinikus ez a világ? Egy háromszor négy méteres vályogpajta a kilencfős család otthona, melyben házbérben laknak, és a másik oldalon hatalmas üvegpaloták.

Nézem a gyerekeket, kicsik, alultápláltak, soványak. Nagy kék szemekkel néznek rám, bíznak bennem, de bíznak benned is, te nagyvilág… Légy méltó a gyermekek bizalmára!

Böjte Csaba

KARÁCSONYI ÁLOM

Abban a faluban, ahol én felnőttem, túl a Bakonyon, túl a Rábán, a Vasi-Hegyhát cipókként gömbölyödő dombjai között nem zárták kulcsra az ajtót.

Elmentünk a tőlünk tíz kilométerre lévő Vasvárra, a járásszékhelyre, nagyanyám behajtotta maga mögött a veranda ajtaját, és keresztbe tette előtte a cirokseprűt. Az utcai kapun sem tolta el a reteszt. Minek az, amikor úgyis hazajövünk estére.

A szomszédék mesélték, hogy egyszer, amikor nem voltunk otthon, megjelent nálunk Rozi a szomszéd faluból. A terebélyes cigányasszony, aki házról házra járva kéregetett, és hat-hét szoknyája színes rongyai alá dugdosta a szalonnát, a tojást, foltozott, piros lábasába gyűjtögette a disznózsírt. Meglátta a seprűt, szótlanul megfordult. Ha a seprű keresztbe van téve az ajtó előtt, akkor az az ajtó zárva van!

Karácsony előtt azonban sosem volt zárva az ajtónk. Olyankor jöhetett bátran Rozi és Vak Laci. Együtt éltek régóta a szomszéd faluban, a cigánytelepen. Ünnepek előtt ketten jártak kéregetni. Sokszoknyájában Rozi szélesen hömpölygött az úton, Vak Laci meg imbolygott mellette, mint egy szőlőhegyről ide tévedt madárijesztő.

Mindig ugyanazt a gúnyát viselte, nyáron is, télen is. Félretaposott, lyukas félcipőt, libegő szárú nadrágot, gombok nélküli zakót, amit madzaggal kötött össze beesett mellén. Fél szeme volt, és egy ütött-kopott hegedűje. Ezt szorította a mellére, télidőben mintegy melegítve magát.

Így érkeztek hozzánk is a tanítólakásba, szenteste előtti napon. Hullt a hó, és ők ketten, mintha a meséből, mintha Gárdonyi egyik elbeszéléséből bukkantak volna elő.

Rozi kopogtatott a verandaajtón:

– Van benn valaki?

– Jöjjetek be! – szólt ki a nagyanyám.

Belépett Rozi, alig fért be az ajtón. Mögötte a cingár, rezgő fejű Vak Laci, nyirettyűjét szorongatva.

– Tekintetes igazgatóasszony – kezdte Rozi –, szánjon meg bennünket az ünnepekre…

Elgémberedett ujjaival Vak Laci nagy nehezen az álla alá illesztette a hegedűjét, és kínozni kezdte a húrokat. Azaz csak azt az egy húrt, ami még megvolt a nyirettyűjén. Az is lefegett már kicsit. Igazi meseféle hegedű volt.

– Jól van! – mondta a nagyanyám. – Szépen húztad, Laci!

Azzal megnyílt a kamraajtó. Nagyanyám mindig szigorú arca megenyhült, már-már meghatott lett. Disznózsírral töltötte meg Rozi sokfoltú, piros zománcos lábasát, a kék lábasába töpörtyűt rakott, egy jókora darab füstölt szalonnát meg Rozi kezébe nyomott. Nem feledkezett meg a tojásokról sem. Az ajándékok pillanatok alatt eltűntek a piros, sárga, zöld szoknyák alatt.

– Egy kis kövesztett szalonnát is… – nyekeregte fél szemét behunyva Vak Laci.

– Adtam már szalonnát! – mondta a nagyanyám.

– Azzal nem lehet megzsírozni a vonót, tekintetes, nagyságos igazgató asszony… – rebegte Vak Laci. Megkapták a kövesztett szalonnát is, mentek el hálálkodva. Odakinn kavargott a hó, betakarta a két embert.

Utánuk lopóztam mégis. A kert végében Rozi elvette a kerítéshez támasztott fűzfaseprűjét. Ráültek mindketten. Vak Laci belekapaszkodott Roziba, és – hess-huss – elrepültek. Csak egy nyekergő hegedűhang maradt utánuk.

De ezt már álmodtam.

Kósa Csaba

Ady Endre

Kis, karácsonyi ének

Tegnap harangoztak,
Holnap harangoznak,
Holnapután az angyalok
Gyémánt-havat hoznak.

Szeretném az Istent
Nagyon dicsérni,
De én még kisfiú vagyok,
Csak most kezdek élni.

Isten-dicséretre
Mégiscsak kiállok,
De boldogok a pásztorok
S a három királyok.

Én is mennék, mennék,
Énekelni mennék,
Nagyok között kis Jézusért
Minden szépet tennék.

Új csizmám a sárban
Százszor bepiszkolnám,
Csak az Úrnak szerelmemet
Szépen igazolnám.

(Így dúdolgattam én
Gyermek-hittel, bátran,
1883
Csúf karácsonyában.)

* * *

József Attila

Karácsony

Legalább húsz fok hideg van,
szelek és emberek énekelnek,
a lombok meghaltak, de született
egy ember,
meleg magvető hitünkről
komolyan gondolkodnak a földek,
az uccák biztos szerelemmel
siető szíveket vezetnek,
csak a szomorú szeretet latolgatja,
hogy jó most, ahol nem vágtak ablakot,
fa nélkül is befűl az emberektől
de hová teszik majd a muskátlikat?
Fölöttünk csengőn, tisztán énekel az ég
s az újszülött rügyező ágakkal
lángot rak a fázó homlokok mögé.

* * *

Pilinszky János

A fényességes angyal is

Emlékezés egy világháborús karácsonyra

Az égbolt elsötétedett.
S akár a végítélet
zord fellege tört volna ránk,
a föld is oly sötét lett.

Gyermekszívünk is oly nehéz!
A házak és a kertek,
az egész törékeny világ,
éreztük, velünk reszket.

Aztán a roppant csöndön át
puhán és észrevétlen,
a hangtalan meginduló
és puha hóesésben,

akár a fényes pelyhek is
vigyázva földet értek,
a fényességes angyal is,
ő is a földre lépett.

* * *

Puszta Sándor

Bennünk fénylő csillag

sírásra görbült a szánk
mikor a legszebben akartunk énekelni

gyáva lett bennünk az öröm
ahogy boldogok akartunk lenni

induljunk szívünk dzsungelében
az embert megkeresni

a jóságot még ma
el kéne kezdeni

oh bennünk fénylő csillag
merj már megszületni

JÓKAI MÓR

Melyiket a kilenc közül?

Élt egyszer egy szegény csizmadia itt ebben a nagy Pest városában, aki semmiképpen sem tudott a mesterségéből meggazdagodni.

Nem azért, mintha az emberek összebeszéltek volna, hogy ezentúl ne viseljenek csizmát; nem is azért, mintha a magisztrátus megparancsolta volna, hogy ezentúl a csizmákat fele áron kell adni; munkát is jót csinált a jámbor, maguk a vevők panaszkodtak, hogy nem bírják elszaggatni, amit ő egyszer megvarr; volt is dolgoztatója elég, fizettek is becsülettel és János mester mégsem tudott gazdagságra jutni, mert másfelől az Isten olyan különösen megáldotta, hogy minden esztendőben rendszerint született neki egy gyermeke, hol egy fiú, hol egy lány, és az olyan egészséges volt, mint a makk.

– Óh én Uram, Istenem – sóhajtott gyakran János mester minden újabb számnál, amint lőn hat, lőn hét, lőn nyolc –, mikor lesz már e hosszú sor után punktum?

Egyszer aztán eljöve a kilencedik; az asszony meghalt, és János mester egyedül maradt a kilenc gyermekkel a világon.

Kettő-három már iskolába járt, egyet-kettőt járni kellett tanítani, másikat ölben hordozni, kit etetni, kinek pépet főzni; emezt öltöztetni, amazt megmosdatni és valamennyire keresni! Bizony, édes atyámfiai, ez nem csekély hivatal, próbálja csak meg valaki.

Mikor cipőt kellett szabni, egyszerre kilenc cipő! Mikor kenyeret kellett szelni, egyszerre kilenc karéj! Mikor ágyat kellett vetni, egyszerre az ajtótól az ablakig az egész szoba ágy, tömve, dugva apróbb, nagyobb, szöszke, barna, emberforma fejekkel.

– Óh én Uram, Istenem, de megáldottál engemet – sóhajtozott magában elégszer a jámbor kézműves, mikor éjfélen is túl ott ütötte mustával a talpat a tőkénél, hogy ennyi lélek testét táplálhassa: Kilenc biz ez, egész kerek kilences szám. No de hála érte az Úristennek, még sincsen ok panaszra; mind a kilenc egészséges, jó erkölcsű, szép is, jó is, épkézlábbal és gyomorral megáldva; s inkább kilenc darab kenyér, mint egy orvosságos üveg, inkább kilenc ágy egymás mellett, mint egy koporsó közötte; az Úristen őrizzen meg tőle minden érzékeny apát, anyát még akinek nyolc marad is, ha egyet elvesznek belőle.

Egy karácsonyestén János mester későn tért haza a nagy szaladgálásból, mindenféle kész munkákat vitt haza, kevés pénzecskét szedett be, ami ismét a mesterségéhez, meg a napi szükségek fedezésére kellett. Hazafelé futtában minden utcaszögleten látott arany-ezüstös báránykákat, cukorbabákkal rakott asztalokat, amiket jámbor kofák árulgatnak olyan gyermekek számára, akik magukat jól viselik; még meg is kérdik előbb: hogy a rossz gyermekeknek ne adjanak el belőle? János mester egy-egy helyen meg is állt; talán venni kellene belőle? Micsoda, mind a kilencnek? Az sok volna. Egynek vegyen? Hogy a többi azután irigykedjék rá? Nem, majd ad ő nekik más karácsonyi ajándékot, szépet is, jót is, ami el sem törik, el sem kopik, s aminek valamennyi örülhet, mégsem veheti el a másiktól.

– No, gyerekek, egy, kettő, három, négy; mind itt vagytok – szólt hazaérkezve kilenctagú családja körébe. – Tudjátok-e azt, hogy ma van karácsony estéje? Ünnep ám ez. Nagyon örvendetes ünnep. Ma este nem dolgozunk semmit, hanem örülünk valamennyien.

A gyermekek úgy örültek annak, hogy ma örülni kell, majd felvetették a házat.

– Megálljatok csak, hát még ha megtanítlak benneteket arra a szép énekre, amit én tudok. Nagyon szép éneket tudok ám; erre a napra tartogattam, karácsonyi ajándéknak!

Az apróságok nagy zsivajjal kapaszkodtak apjuk ölébe, nyakába; majd lehúzták azért a szép énekért.

– No, mit mondtam? Ha jól viselitek magatokat. Aztán szépen sorba kell állni. Így ni, amelyik nagyobb, előbbre, amelyik kisebb, hátrább.

Úgy szépen sorba állította őket, mint az orgonasípokat. A két legkisebb az apa térdére és karjára jutott.

– Már most csendesség! Majd én előbb elénekelem, ti pedig majd aztán utánam.

Azzal komoly áhítatos képpel levéve zöld sipkáját fejéről, elkezdé János mester azt a szép hangzatos éneket, ami így kezdődik:

„Krisztus Urunknak áldott születésén…”

A nagyobb fiúk és leánykák az első hallásra megtanulták a dallamot; több baj volt a kisebbekkel, azok mindig félre vitték a dallamot, s kikimentek a taktusból; végre mindnyájan tudták s az volt aztán a nagy öröm, mikor mind a kilenc egyszerre vékonyan és vékonyabban zengedezte azt a szép dalt, melyet az angyalok énekeltek azon az emlékezetes éjszakán, s talán még most is énekelnek, amidőn ilyen szép kilenc ártatlan lélek őszinte örömének hangja kéri onnan felülről a visszhangot tőlük.

Bizonyára a gyermekek énekének örülnek odafenn a mennyben.

Hanem annál kevésbé örülnek odafenn az első emeleten. Ott egy gazdag nőtlen úr lakik egymaga kilenc szobában; egyikben ül, a másikban alszik, a harmadikban pipázik, a negyedikben ebédel. Ki tudja, mire használja a többit. Ennek sem felesége, sem gyermeke, hanem annyi a pénze, hogy maga sem tudja, mennyi. Ez a gazdag úr éppen nyolcadik szobájában ült az este és azon gondolkozott, hogy miért nincs az ételnek íze? Miért nincs a hírlapokban semmi érdekes, miért nincs e nagy szobákban elég levegő, amidőn János mester földszinti szobájából elkezdett előbb lassan, aztán mindig erősebben hangzani fel hozzá ama vidámságra ösztönző ének. Eleinte nem akart rá ügyelni, hitte, hogy majd vége szakad, hanem mikor már tizedszer is újra kezdték, nem állhatta tovább a dolgot. Összemorzsolta kialudt szivarját s lement maga hálókabátban a csizmadia szállására.

Éppen végezték azok a verset, amint benyitott hozzájuk s János mester, egész tisztelettel kelt fel a nagy úr előtt háromlábú székéről.

– Kend János mester, a csizmadia, úgye – kérdé tőle a gazdag úr.

– Igenis, szolgálatjára, nagyságos uram, parancsol egy pár fénymázas topánkát?

– Nem azért jöttem. De sok gyermeke van kendnek.

– Van biz, nagyságos uram, kicsiny is, nagy is. Sok száj, mikor evésre kerül a dolog.

– Még több száj, mikor énekelnek. Hallja kend, János mester, én kendet szerencsés emberré akarom tenni. Adjon nekem egyet ide a gyermekei közül, én azt fiammá fogadom, felneveltetem, eljár velem utazni külföldre, lesz belőle úr, a többieket is segítheti.

János mester szörnyű szemeket meresztett erre a mondásra, nagy szó volt az, egy gyermeket úrrá tenni! Kinek ne ütne ez szeget a fejébe? Hogyne adná? Persze, hogy oda adja, hiszen az nagy szerencse.

– No, válasszon kend közülük hamar egyet, aztán menjünk.

– Ez a Sándorka. No ezt nem adom. Ez jól tanul, ebből papnak kell lenni; a második: ez lány, leány nem kell a nagyságos úrnak; a Ferencke: ez már segít nekem a mesterségben, e nélkül nem lehetek el; a Jánoska: lám, lám, ez meg a nevemre van keresztelve, nem adhatom oda; a kis Józsi: ez meg egészen az anyja formája, mintha csak őt látnám, ez ne lenne többet a háznál? No most megint lány következik, ez semmi; azután itt van a Palika. Ez volt az anyjának legkedvesebbje; óh szegény asszony, megfordulna a koporsójában, ha idegennek adnám; no ez a kettő még nagyon kicsike, mit csinálna velük a nagyságos úr?

Úgy járt, hogy már a végére ért, még sem tudott választani. Azután alulról kezdte felfelé, de csak az lett akkor is a vége, hogy ő bizony nem tudja, melyiket adja oda, mert ő valamennyit szereti.

– No porontyok! válasszatok magatok, melyitek akar elmenni, nagy úr lenni, kocsiban járni? Szóljatok no, álljon elő, aki akar.

A szegény csizmadia majd elfakadt már sírva, ahogy ezt mondta; a gyermekek azonban a biztatás alatt apródonkint mind a háta mögé húzódtak; ki kezét, ki lábát, ki bőrkötényét fogta meg apjának, úgy kapaszkodott belé s bújt a nagy úr elől. Utoljára János mester nem állhatta tovább, odaborult közéjük, átnyalábolta valamennyit, s elkezdett a fejükre sírni, azok pedig vele együtt.

– Nem lehet, nagyságos úr, nem lehet. Kérjen tőlem akármit a világon, de gyermekemet egyiket sem adhatom senkinek, ha már az Úristen nekem adta őket.

A gazdag úr azt mondta rá, hogy ő lássa, hanem hát legalább annyit tegyen meg a kedvéért, hogy ne énekeljen többet gyermekeivel idelent, s fogadjon el tőle ezer pengőt ezért az áldozatért.

János mester még csak kimondva sem hallotta ezt a szót: „ezer pengő” és már a markába nyomva érezte.

A nagyságos úr megint felment a szobájába unatkozni, János mester pedig nagyot bámult azon az ismeretlen alakú ezer forintos banknótán, s azután elcsukta azt félelmesen ládájába, a kulcsot zsebébe tette és elhallgatott. Hallgatott az apróság is. Nem volt szabad énekelni. A nagyobb gyermekek mogorván kuporodtak le a székre, a kisebbeket csitítva, hogy nem szabad énekelni, a nagy úr odafenn meghallja. Maga János mester hallgatva járt fel s alá a szobában, s gorombán kergette el magától azt a kis porontyot, aki feleségének kedveltje volt, mikor odament hozzá s arra kérte, hogy tanítsa meg őt újra arra a szép énekre, mert már elfelejtette.

– Nem szabad énekelni.

– Nem szabad énekelni.

Aztán leült duzzogva a tőkéhez, elkezdett buzgón szabdalni, addig faragott, addig szabdalt, míg azon vette észre magát, hogy maga is elkezd dúdolni: „Krisztus Urunknak áldott születésén.” Először a szájára ütött, hanem aztán megharagudott, nagyot ütött a mustával a tőkére, kirúgta maga alól a széket, kinyitotta a ládát, kivette az ezer forintost, s futott fel az emeletre a nagyságos úrhoz.

– Nagyságos jó uram! Instálom alásan, vegye vissza a pénzt, hadd ne legyen az enyém, hadd énekeljek én, mikor nekem tetszik, mert az több ezer forintnál.

Azzal letette az asztalra a bankót s nyargalt vissza az övéihez, sorba csókolta valamennyit, sorba állította orgonasíp gyanánt, közéjük ült alacsony székére, s rákezdték tiszta szívből újra:

„Krisztus Urunknak áldott születésén”

S olyan jó kedvük volt, mintha övék volna az a nagy ház. Akié pedig volt az a nagy ház, egyedül járt kilenc szobáján keresztül, s gondolkozott magában, hogy vajon mi örülni valót talál más ember ebben a nagy unalmas világban. □

HÍREK – ESEMÉNYEK

Autóba rejtett pokolgép robbant a navarrai katolikus egyetem főépülete mellett október 30-án. Az ETA baszk szeparatista mozgalom által végrehajtott merényletben 21-en sérültek meg és 20 gépjármű rongálódott meg. Agustin García-Gasco bíboros a bombatámadást követően azonnal elítélte az Opus Dei által vezetett egyetemet ért merényletet – adta hírül a CNA. García-Gasco bíboros közleményt is kiadott, amelyben „a barbarizmus és a halál kultúrájának újabb megnyilatkozásának" nevezi a történteket.

*

Ökumenikus püspöktalálkozót tartottak november 4-én az Északi Evangélikus Egyházkerület székházában. A Katolikus Egyház küldöttségét Erdő Péter bíboros, a reformátusét Bölcskei Gusztáv, az evangélikusét Ittzés János püspök vezette.

*

Mint arról már korábban beszámoltunk, XVI. Benedek pápa a nápolyi bíboros érseken keresztül október elsején juttatta el levelét a moszkvai ortodox pátriárkához. Ebben testvérként köszönti II. Alekszijt, és nagy szeretettel fordul minden ortodox hívő felé. Orosz nyelvű válaszlevelében Moszkva és egész Oroszország pátriárkája köszönetet mond Benedek pápa kedves soraiért, majd nagyrabecsüléséről és őszinte jóakaratáról biztosítja őt. Örömmel állapítja meg, hogy tovább fejlődnek a Katolikus Egyház és a Moszkvai Pátriárkátus közötti jó kapcsolatok az együttműködés szellemében. A közös gyökerekből táplálkozó összefogás elsősorban olyan sürgetően aktuális kérdésekben valósul meg, amelyekben a két Egyház megegyező álláspontban van. Ezek közül is a legfontosabb az Evangélium hirdetése a ma embere számára, valamint a keresztény értékekről való tanúságtétel.

*

A XX. századi 498 spanyol vértanú boldoggá avatásának első évfordulóján Martínez Camino, a Spanyol Püspöki Konferencia szóvivője hírül adta, hogy a spanyol egyházmegyékben 800 újabb vértanú boldoggá avatási eljárása folyik. A madridi segédpüspök hozzátette, hogy a 800 eljárás közül 47 már a Szenttéavatási Ügyek Kongregációjánál van.

SZÁJRÓL SZÁJRA

Egy igazi bohém

Állítólag Márai Sándor mondta, hogy „kávéház nélkül nincs irodalom". Ennek igazságtartalmát igazolja, hogy mai történetem színhelye a „Kávéforrás" nevű budapesti kávéház, ideje pedig a „Borsszem Jankó" című élclap alapításának kora, tehát 1868. Ágai Adolf volt az alapítója, míg híres torzképrajzolója – ahogy abban az időben a karikaturistákat nevezték – Jankó János. De korának az igazi torzképrajzolója a cseh Klics Károly volt. Mert bár Jankó, népünk alakjait utolérhetetlen vidámsággal ábrázolta, csúfolni, arcokat torzítani nem tudott.

Karikírozó mestersége legfeljebb abból állott, hogy nagy fejeket rajzolt az embereknek, a hosszú orrot még jobban meghosszabbította, a rövideket megrövidítette. De – mint mondottam – a kor igazi karikaturistája Klics Károly volt. Ő aztán tudott igazán csúfolódni! Ezzel a hosszúra sikeredett bevezetéssel elérkezem történetem főszereplőjéhez: a cseh rajzoló Klics Károlyhoz.

Mikor Tóth Kálmán 1860-ban megindította a „Bolond Miska" című élclapot, a képeket még Bécsben kellett rajzoltatnia, mert nálunk effélére nem akadt ember. Hónapok után, szinte véletlenül, ismerte meg Jankó Jánost, mégpedig a Rókus kórházban. Itt „kezeltette" magát, bár kutya baja sem volt, de tanulmányozni akarta a haldoklók arcát! Ettől fogva Jankó János rajzolta a Bolond Miska képeit. Egyetlen ember vetélkedett vele, az 1870-es években Magyarországon élt Klics Károly, a „Borsszem Jankó" rajzolója. Igen csendes, jámbor, kicsit gömbölyű szőke fiú volt, akinek egyetlen szenvedélyét ismerte szerkesztője, Ágai doktor: délutánonként ingujjra vetkőzve csónakázott a városligeti tavon. Különben minden emberi társaságot került Klics.

De mert mint Márai mondása is igazolja: kávéház nélkül nincs irodalom, Ágai egy szép napon el akarta csábítani rajzolóját a „Borsszem Jankó" körének kávéházába, a „Kávéforrás"-ba. A művész húzódott.

– Ugyan jöjjön már! Az én kedvemért! – kérlelte.

– Mennék én szívesen doktor úr – nyögte ki végre Klics –, de – tette hozzá pirulva – baj van! Otthon felejtettem a bugyellárisomat, nem tudnám megfizetni a kávét.

– Óh, ha csak ez a baj! – nevetett a doktor. – Hát legyen az én vendégem!

Több kifogás nem lévén, útnak indultak a „Kávéforrás" felé. A művész a maga szeretetreméltóságával meghódította az egész kompániát. Közben megivott egy kávét, aztán intett a pincérnek, hogy tegyen az asztalra holmi süteményt is, majd megevett tizenkét kiflit. A vidám társaságnak szemet szúrt ez a furcsaság. De – gondolták – ez amolyan cseh szokás. Csak a bölcs Ágai doktor tudta rögtön, hogy hányadán áll. Mikor elmentek, karon fogta Klics mestert.

– Édes barátom! Ön pénzzavarban van. Ne tagadja... A szabadkozás nem használ... Segíteni fogunk a bajon. Mondja mennyi pénzre volna szüksége? Adunk önnek előleget és kis részletekben vonjuk majd le a tiszteletdíjából. Hát ki vele: mennyi kell?

A szegény Klics irult-pirult, ötölt-hatolt.

– No, hát háromezer forint elég lesz? Adósságot fizetni, műtermet berendezni. Vagy több kellene?

Klics végre nagy nehezen kinyögte, hogy elég lesz háromezer is. Ágai még aznap elvitte neki a pénzt a lakására. Nyomorúságos kis hónapos szoba volt ez a lakás, valahol a legsötétebb Terézvárosban. Két szalmaszék hátára tett deszka volt a rajzoló asztal. A doktor meghatottan és jócselekedet érzésével távozott.

Napok múlva megint a „Kávéforrásba" hívta Klics mestert. A zseniális cseh megint húzódott, mert nincs nála a bugyellárisa..., megint megitta a feketekávét Ágai költségére és megevett mellé – huszonnégy kiflit.

Ekkor a bölcs doktor látta, hogy itt bizony nagy baj van... Meglepte Klicset a lakásán, hogy okosan beszéljen vele. Mikor belépett a szobába, hátratántorodott, olyat látott.

A kis hónapos szobában most is a két szalmaszékre tett deszka volt a rajzoló-asztal, de félretolva, mert alig fért el a kis nyomorúságos zugolyban felállított díszágytól! Faragott oszlopos, bíbormennyezetes, aranytól tündöklő nyoszolya, melynek selyem és bársony kárpitjait ébenfából faragott angyalkák tartják!

Klics a háromezer forinton ezt a hiábavaló műremeket vásárolta meg, közben egyszer sem ebédelt becsületesen. Viszont – és ez könnyen lehetséges – megvalósította élete nagy vágyát!

Hogy aztán Ágai doktor hogyan segített ezen az igazi bohémen, csak a Jóisten tudja, no meg ők.

Közreadta: **Ramsay Győző**

A BÉKE...

(Folytatás az 1. oldalról)

mondott beszédében, Athénban, amely akkoriban a népek találkozásának nagy színtere volt, és ahol az athéniak engedve a bennük rejlő vágyakozásoknak, oltárt állítottak az ismeretlen istennek, Pál apostol különösen kiemeli: „Én azt hirdetem nektek, akit ti ismeretlenül tiszteltek. (...) Ő ad mindennek életet, levegőt és mindent. Ő telepítette be az egy őstől származó emberiséggel az egész földet. Ő határozta meg itt lakásuk idejét és határát. S mindezt azért, hogy keressék az Istent, hogy szinte kitapogassák és megtalálják, hiszen nincs messze egyikünktől sem. Mert benne élünk, mozgunk és vagyunk, ahogy költőitek is mondják: »Mi is az ő nemzetségéből valók vagyunk«" (ApCsel 17, 23-28). A Galatáknak írt levélben ugyancsak Istenfiúságunkra, az emberi nem egységére, testvériségünkre, és keresztény hivatásunkra emlékeztet: „Hiszen az Isten fiai vagytok a Jézus Krisztusba vetett hitben. Nincs többé zsidó vagy görög, rabszolga vagy szabad, férfi vagy nő, mert mindannyian eggyé lettetek Krisztus Jézusban" (Gal 3, 26-28). Jézus Krisztus által mind Isten képmását hordjuk magunkon, Isten őbenne egyformán elfogadott minket, fiatalokat és öregeket, esendőket és gyengéket, szegényeket és gazdagokat, külföldön élő idegeneket és őslakosokat. Istenfiúságunk emberi méltóságunk alapja, ami Isten fiaihoz méltó életre kötelez. (Noblesse oblige!) Az istenes élethez hozzátartozik, hogy a magyarság vonatkozásában is síkra szálljunk az emberi jogokért, minden ember jogáért, az igazságosságért és az ember méltóságáért, hiszen „az igazságosság békét terem" (Iz 31,17; vö. GS 78). Az ember idegenben is meg kell találja házáját a hitben. A globalizálódó világban különösen nagy szükség van olyan szabályok foganatosítására és védelmére, amelyek egyformán biztosítják minden ember számára a világ javaiban való részesedést, a jólétet, ha úgy tetszik, az ún. „szociális piacgazdaság" vívmányaiban való részesedést, ami persze már önmagában is a világbékét szolgálja.

2) Külföldi magyar lelkipásztori szolgálatunk másik nagy hivatása: a béke Evangéliumának hirdetése. Keresztény hivatásunkhoz hozzátartozik, hogy a béke szolgálatában álljunk. Aki Jézus szellemében hittel tekint embertársára, az felismeri benne Isten képmását és saját testvérét. Ezért nem élhetünk csupán egymás mellett, nem egyszer közömbös, idegen vagy éppen ellenséges módon egymás iránt, hiszen mi mind egy közösségben, együttesen és egymásért vagyunk Isten soknyelvű, sokszínű, mégis egyetlen Egyháza és népe. Ilyen értelemben az Egyház az integráció mintaképe, jele, eszköze kell legyen, mivel katolikus, egyetemes, egész világra kiterjedő, nemzetközi, magába ölel minden népet és nemzetet. Ha az Egyházban elfogadjuk mások különbözőségét, és készek vagyunk tanulni egymástól, akkor részesülünk a hit sokszínű egységének nagy gazdagságából. Isten dicsővé teszi a népet, amely közel van hozzá. Az idegen nyelvű egyházi közösségek, a mi külföldi magyar lelkipásztori szolgálatunk nagy előnye és egyben nagy esélye az, hogy az egység, a szeretet, a béke jelévé és eszközévé válhatunk szerte a világon (vö. EMCC 17-18), hiszen „az Egyház (...) Krisztusban mintegy szakramentuma, vagyis jele és eszköze az Istennel való bensőséges egyesülésnek és az egész emberiség egységének" (LG 1).

3) Egzisztenciális vonatkozásban ez azt jelenti, hogy el kell sajátítanunk Isten fiainak közös nyelvét, meg kell tanuljuk, és beszélnünk kell Isten országának nyelvét, a „szívek nyelvét", a „szeretet nyelvét", míg végül is értjük egymást és szót értünk. Nagyon fontos, hogy az együtt élő, különböző kultúrához tartozó és különböző nyelven beszélő emberek megtanulják egymás nyelvét, de ennél még fontosabb, hogy szót értsenek, békében és egyetértésben éljenek, s ez már több mint filológia! Hiszen gyakran előfordul, hogy még az azonos nyelvet beszélő emberek sem értik egymást, kerülik és gyűlölik egymást, ahelyett, hogy jó testvérként odafigyelnének egymásra, segítenék és szeretnék embertársaikat. Egymás megértésében mindig döntő fontosságú kérdés, hogy készek vagyunk-e megtanulni és beszélni a szívek nyelvét, a szeretet nyelvét, amelyet mindenki ért. S ez teológia! Lukács evangélista írja az első pünkösdről szóló tudósításában: „Amikor ez a zúgás támadt, nagy tömeg verődött össze. Nagy volt a megdöbbenés, mert mindenki a saját nyelvén hallotta, amit beszéltek" (ApCsel 2, 6). A világ minden tájáról összesereglett emberek befogadták a Szentlelket, a Szeretet Lelkét – az isteni Gyermeket, mondjuk karácsony táján –, és ezért egy volt szívük-lelkük, megszületett a pünkösdi Egyház. „A pünkösdi egység ugyanis nem szünteti meg a különböző nyelveket és kultúrákat, hanem elismeri azok identitását és a bennük működő egyetemes szeretet által, nyitottá teszi azokat mások felé" (EMCC 37).

A külföldi magyar egyházközségek, lelkészségek, missziók nagy lehetősége, hogy a béke Evangéliumának otthonává, a népek közötti kiegyezés és megbékélés hasznos talajává, „biotóp"-jává váljanak, a népek közötti béke és testvériség melegágyává, vonzó színpadává és szentélyévé legyenek, e rivalitásoktól, feszültségektől, konfliktusoktól gyötört globalizált világban. Így a külföldi magyarság életútja valóban az örök hivatás élő jelévé, eszközévé, és annak a reménynek állandó impulzusává válhat, amely rámutat az e világon túli jövőre és meggyorsítja a világ átalakítását szeretetben.

*

Befejezésül megköszönöm a Jóistennek, hogy az elmúlt évben Európán kívül, az Egyesült Államokban, Kanadában és Ausztráliában is sok magyar közösségben hirdethettem a krisztusi Evangéliumot, népünk összetartozását, egyetemes és nemzeti értékeink, édes anyanyelvünk és kultúránk, magyarságunk és kereszténységünk megbecsülését. Köszönöm a külföldön élő magyar testvérek, lelkipásztorok és hívek minden nemes fáradozását kereszténységünk és magyarságunk szolgálatában. Köszönöm iránt tanúsított szeretetüket, Isten fizesse meg minden nagylelkűségüket és figyelmüket.

Végezetül kívánok mindenkinek buzgó imában, hitbeli megerősödésben, testvéri szeretetben eltöltött bensőséges, adventi szent időt, aztán kegyelmekben gazdag, szép, békés karácsonyi ünnepeket és sikeres, boldog új évet!

Mindezek után pedig, Nagyasszonyunk, a Boldogságos Szűz Mária, Szent István királyunk és az összes Magyar Szentek közbenjárására, áldjon meg benneteket a mindenható Isten: az Atya, a Fiú és a Szentlélek. □

MAGYAR NYELVŰ SZENTMISÉK NYUGAT-EURÓPÁBAN

Itt közöljük a magyar lelkészségek telefonszámát és címét, ahol érdeklődni lehet magyar nyelvű szentmisék helye és ideje után. Megtalálható még az MKPK honlapján is: http://www.katolikus.hu

ANGLIA:

London: Virágh József főlelkész, Hungarian R.C. Chaplaincy, 62 Little Ealing Lane, GB-London, W5 4EA, Tel./Fax: 0044-20/8566-0271. E-Mail: hungarian.chaplaincy@btinternet.com Miséző helyek: London, South Croydon, Reading, Bristol, Luton, Brighton-Hove; www.magyarkatolikusok.co.uk

Észak-Anglia:
Érdeklődni: Ft. Fülöp Menyhért plébános, St. John The Baptist Presbytery, Dowling Street, Rochdale, OL11 1EX, Tel./Fax: 0044-(0)1706/64 59 37. Miséző helyek: Rochdale, Wolverhampton, Bradford, Nottingham.

AUSZTRIA:

Bécs: Ft. Simon Ferenc esperes, főlelkész, Wiener Ungarische Kath. Gemeinde, Döblergasse 2/30b, A-1070 Wien, Tel.: 0043-1/526 49 72; Fax: 0043-1/526 49 72 25. Miséző helyek: Bécsújhely (Familien-Kirche) 17.00-kor; Bécs, vasárnaponként 11.00-kor, Deutschordenskirche, Singerstr. 7. E-Mail: bmke@katolikus.at, http://www.katolikus.at

Pázmáneum, Msgr. Dr. Csordás Eörs rektor, szentmise: minden szombat este 18.30, A-1090 Wien, Boltzmanngasse 14, Tel.: 0043-1/3173656.

Burgenland/Alsóőr: P. Keresztfalvi Péter OSB, Kath. Pfarramt, A-7501 Unterwart 226, Tel.: 0043-3352/34108. E-Mail: Kersztfalvi@freemail.hu Miséző helyek: Alsóőr, vasárnaponként 9.45-kor, Felsőőr, vasárnaponként 10.45-kor.

Graz: Ugri Mihály gondnok, Tel.: 0043-316/68 35 08; szentmise vasárnaponként 10.00-kor a Welsche-Kirche-ben, Griesplatz 30. sz.

Innsbruck: Dr. Magda Szilveszter diakónus, Tel.: 0043-512/204 103. Szentmise minden hónap 2. vasárnapján, Richard Wagner Str. 3.

Linz: Ft. Szabó Ernő, Ungarnseelsorgezentrum d. Diözese Linz, Petrinumstr. 12, Haus 7, A-4040 Linz, Tel.: 0043-732/736581-4492 (iroda), -4493 (lakás), -4494 (Fax), E-Mail: ernest.szabo @diozese-linz.at; Miséző helyek: Linz, Wels.

Klagenfurt: Ft. Simon Attila káplán, Tel.: 0043-676/877 27 345, E-Mail: simonatti@freemail.hu; Szentmise minden hónap utolsó vasárnapján 13.00-kor a Kapuziner Kirche-ben, Waaggasse 15, A-9020 Klagenfurt.

Salzburg: Szentmise havonta egyszer, 3. szombaton 17.00-kor az Orsolyita-zárdában, Aigner Str. 135. Érdeklődni: Bohumy István, Tel.: 0043-699/81721232.

BELGIUM

Brüssel: P. Havas István Sch.P., Mission Catholique Hongroise, Rue del'Arbre Bénit 123, B-1050 Bruxelles/XL/. Tel.: 0032-2/64 96 188.

Liege/Luxemburg: Ft. Dobai Sándor főlelkész, Aumônier Hongrois, Rue des Anglais 33., B-4000 Liége, Tel.: 0032-4/22 33 910; Fax: 0032-4/2211609.

FRANCIAORSZÁG

Párizs: Msgr. Molnár Ottó főlelkész, szentmise minden vasárnap 11-kor, augusztust kivéve. Mission Catholique Hongroise, 42, rue Albert Thomas, F-75010 PARIS, Tel.: 0033-1/42 086170, Fax: 0033-1/42 067155, http://magyarmisszio.free.fr.

Dél-Franciaország: Ft. Fülöp Gergely, Mission Catholique Hongroise, 302, Avenue Jean Jaures, F-69007 Lyon, Tel.: 0033-4/78 501636.

NÉMETORSZÁG

Augsburgi Egyházmegye: Miséző helyek: Augsburg, Neuburg a. D., Kempten. Érdeklődni: Ft. Túrós Dezső plébános, Ungarische Kath. Mission, Zirbelstr. 23, D-86154 Augsburg, Tel.: 0049-821/41 90 25 30 vagy 0049-170/77 18 529.

Bamberg-Eichstätt-Regensburg-i Egyházmegye nürnbergi székhellyel: Miséző helyek: Bamberg, Coburg, Ingolstadt, Landshut, Nürnberg, Regensburg. Érdeklődni: Ft. Bereczki Béla, Ungarische Katholische Mission, Tuchergartenstr. 2/A, D-90571 Schwaig. Tel.: 0049-911/507 57 96.

Esseni Egyházmegye: Miséző helyek: Duisburg, Essen. Érdeklődni: Ung. Kath. Mission, Fraziskaner Str. 69a, D-45139 Essen. Tel.: 0049-201/28 47 40 vagy Kölnben: 0049-221/23 8060.

Freiburg-Trier-Speyeri Egyházmegyék Karlsruhe-i székhellyel: Miséző helyek: Mannheim, Offenburg, Kaiserslautern, Saarbrücken, Freiburg, Karlsruhe, Pforzheim, Konstanz, Baden Baden. Érd.: Ft. Dr. Szabó József, Ungarische Katholische Mission, Elbinger Str. 2/A, D-76139 Karlsruhe. Tel.: 0049-721/ 687215.

Berlini és Hamburgi Főegyházmegye, Hildesheimi és Osnabrücki Egyházmegye: Miséző helyek: Berlin, Hamburg, Hannover, Kiel, Lübeck, Braunschweig, Bremen. Érd. Hamburgban: Ft. Rasztovácz Pál, Ungarische Katholische Mission, Bürgerweide 35, D-20535 Hamburg, Tel.: 0049-40/25 077 83.

Kölni Főegyházmegye és Aachen: Miséző helyek: Köln, Bonn, Düsseldorf, Wuppertal, Bergisch-Gladbach, Aachen: Érdeklődni: Ft. Lukács József, Ung. Kath. Mission, Thieboldgasse 96, D-50676 Köln. E-Mail: ungamzentrum@netcologne.de Tel.: 0049-221/238060. Fax: 0049-221/ 232120; http://www.Ungarnzentrum.de

Limburg-Fulda-Mainzi Egyházmegye frankfurti székhellyel: Miséző helyek: Frankfurt-Rödelheim, Mainz, Wiesbaden, Darmstadt, Giessen. Érdeklődni: Ft. Takács Pál, Katholische Ungarische Gemeinde, Ludwig-Landmann-Str. 365, D-60487 Frankfurt. Telefon: 0049-69/24 79 50 21, 069/24795022. Fax: 0049-69/97 78 26 84. www.magyar-katolikusok-frankfurt.de

München-Freisingi Főegyházmegye: Miséző helyek: München, Rosenheim, Erding. Érdeklődni: Ft. Merka János, Magyar Katolikus Misszió – Ungarischsprachige Katholische Mission, Oberföhringer Str. 40, D-81925 München. Tel.: 0049-89/982637, 982638, Fax: 0049- 89/985419. E-Mail: info@ungarische-mission.de; www.ungarische-mission.de

Münster-Padeborn-Osnabrücki Egyházmegyék: Miséző helyek: Hagen, Menden, Osnabrück, Bielefeld, Marl, Münster, Dortmund, Neukirchen-Vluyn. Érdeklődni: Ft. Bagossy István, Kath. Ung. Mission, Middelfeld 24, D-48157 Münster-Handorf. Tel/Fax.: 0049-251/32 65 01. E-Mail:ungarische-mission@bistum-muenster.de

Passaui Egyházmegye: Miséző hely: Passau: Érd.: Ft. Szabó Árpád, Götzendorferstr. 5, D-94121 Salzweg, Telefon: (08505) 12 29.

Rottenburg-Stuttgarti Egyházmegye: Miséző helyek: Stuttgart, Heilbronn-Horkheim, Balingen-Frommern, Ludwigsburg, Böblingen, Reutlingen, Schwäbisch Gmünd, Eislingen, Weingarten, Heidenheim, Friedrichshafen, Munderkingen, Ulm, Biberach. Érdeklődni: Dr. Tempfli Imre, Ungarische Katholische Gemeinde, Albert-Schäffle-Str. 30, D-70186 Stuttgart. Tel.: 0049-711/2369190, Fax: 0049-711/2367393, E-Mail: missio@ukgm-stgt.de v. tempfliimre@yahoo.de www.ukgm-stgt.de

Würzburgi Egyházmegye: Miséző hely: Würzburg. Érdeklődni: Ft. Dr. Koncsik Endre, Domerschulstr. 2, D-97070 Würzburg. Telefon: 0049-931/38 62 43.

NORVÉGIA

Információ a magyar nyelvű lelkipásztori szolgálatról: www.nufo.no/makao

OLASZORSZÁG

Róma: Msgr. Dr. Németh László főlelkész, Pontificio Instituto Ecclesiastico Ungherese, Via Giulia 1, I-00186 Róma. Telefon: 0039-06/684-2620, pminemeth@gmail.com. Miséző helyek: Róma – minden hó utolsó vasámapján 11-kor, S. Maria dell' Orazione (Via Giulia, kivéve júl., aug., dec.) és a Szent Péter-bazilika Magyarok Nagyasszonya kápolnájában minden kedden 8.00-kor. Milánó – minden hó első vasárnapján 16.00-kor, Szalézi oratorium (Via Tonale 19, kivéve jan., júl., aug., szept.). Magyar misék helye: Bologna, Catania, Loreto, Padova, Palermo, Parma, Torino.

Firenze: P. Ruppert József SchP, Tel.: 0039/ 347.344.55.38, E-Mail: ruppert.jozsef@piarista.hu

SVÁJC

Zürich: Ft. Vizauer Ferenc, Röm. Katholische Ungarnmission, Winterthurer Str. 135, CH-8057 Zürich, Tel.: 0041-1/36 23 303. E-Mail: f.vizauer @gmx.ch; Miséző helyek: Winterthur, St. Gallen, Wetzikon-Uster, Schaffhausen, Frauenfeld.

Fribourg: Ft. Popa Péter, Tel.: 0041-26/534 0672. Szentmise minden hó 4. vasárnapján 11.15-kor, az Orsolyiták templomában (rue de Lausanne). Miséző helyek: Genf: Szentmise minden hó 1. és 3. vasárnapján. Tel.: 00 41-22/7910458; Lausanne: Szentmise minden hó 2. és 4. vasárnapján. Tel.: 0041-21/6478 678; Bern: Röm. Kath. Ungarn-mission, Pf. 7717, CH-3000 Bern. E-Mail: info@katolikus.ch http://www.katolikus.ch

Basel: Pál István, Tel.: 0041/765185441. Szentmise: minden vasárnap 8.50-kor. □

HIRDETÉSEK

Budapesti, sportos, polgári értékeket képviselő hölgy (164/60/65), komoly szándékkal, megbízható társat keres. T.: 0036–20/451–1502.

Orosházán 300 négyszögöles telken 80 m² felújított 3 sz. öszk. berendezett ház 2 garázzsal eladó. Érdeklődni T.: 0049–(0)7173–6372.

68 éves intelligens férfi, őszinte szándékkal megismerkednek egy kedves, művelt, korához illő hölgyel, Stuttgart és környékén. Jelige: *„Idősebbek leszünk."*

Betegápolást, házvezetést vállal 57 éves egészségügyi nő. T.: 0036-70/211–2759

Hévízen (termáltó) gyönyörű helyen apartmanok egész évben kiadók, 10 EUR/fő. T.: +3683/341–063.

IMÁINKAT KÉRIK

November 6-án meggyilkoltak egy radikális hindu aktivistát Orissa államban. Sokan attól tartanak, hogy ez ismét a keresztények elleni támadások apropójául szolgálhat. Az indiai keresztények arra hívják a világ és Magyarország keresztényeit, csatlakozzanak hozzájuk az imádságban.

Azóta becslések szerint több mint 500 keresztényt gyilkoltak meg, több száz templomot romboltak le vagy rongáltak meg, keresztény iskolákat és szociális otthonokat fosztottak ki, és több ezer – keresztények lakta – házat gyújtottak fel. Eddig több mint 50 ezren kényszerültek arra, hogy elhagyják szülőföldjüket. □

AZ ÉLET KÖNYVÉBŐL

München

Keresztelések: *Schönberger Abigél Johanna*, Sch. Péter és Tímea Judit kisleánya 2008. június 15-én, *Kalocsai Veronica*, K. István és Ágota kisleánya 2008. június 15-én, *Hámori Lilly Marie*, H. Márk és Michaela kisleánya 2008. október 5-én, *Simon Hannah Victoria*, S. Vendel és L. Anita kisleánya, *Holzner Daniel*, H. Kornrad és T. Timea kisfia 2008. október 5-én, *Weiszpecher Raoul*, W. Casian és Tünde kisfia 2008. október 26-án, *Wink Maximilian*, W. Marc és Nóra kisfia 2008. október 26-án a müncheni Damenstift-templomban, *Laib Anette*, L. Richard és Andrea kisleánya 2008. június 27-én, missziónk házi kápolnájában, valamint *Wahr Emilia Christina*, W. Stefan és Erika kisleánya 2008. július 19-én az erdingi Hl. Geist-templomban részesültek a keresztség szentségében.

Az Örök Hazába költözött: *Previcz József*, 78 éves korában hunyt el, temetése június 20-án a müncheni Ostfriedhofban volt. Nyugodjon békében!

Varga Katalin

ELTÖRLIK A KARÁCSONYT?

Az oxfordi önkormányzat úgy döntött, hogy eltöröl mindenfajta utalást a karácsonyra: december 25-e és az azt követő időszak a „téli fény ünnepe" nevet fogja viselni.

A határozat azt akarja elérni, hogy a keresztény ünnep ne kapjon túlzott hangsúlyt, s emiatt ne szoruljon háttérbe a többi vallás. A Guardian című napilap Szabir Husszain Mirzát, az oxfordi muzulmán tanács elnökét idézi az ügy kapcsán: „Ez az az esemény, amelyre mindenki egész évben vár. Keresztények, muszlimok és más vallások képviselői is örülnek a karácsonynak. Harag van bennem, és mély csalódottság. A karácsony különleges ünnep, ne tegyünk úgy, mintha nem létezne. A keresztények joggal érezhetik megbántva magukat, és meg vagyok győződve róla, hogy az emberek 99%-a nem ért egyet a döntéssel. A karácsony része a brit identitásnak is."

Eli Bracknell, a Zsidó Oktatási Központban tanító rabbi így fogalmazott: „Fontos, hogy fenntartsuk a brit karácsony hagyományát. Bármi, ami a hagyományos kultúra és a kereszténység gyengítését célozza az Egyesült Királyságban, nem lehet pozitív a brit identitás számára."

Az eset kapcsán Gianfranco Ravasi, a Kultúra Pápai Tanácsának elnöke a Radio Vaticanának adott interjút. A döntés mögött meghúzódó szándék szerinte nem a „túlzások" elkerülését célozza, hanem el akar halványítani valamit, hogy az ember elveszítse identitását és történelmét. Nem valódi párbeszédre törekszik, hiszen az éppen az identitások által épül. „Úgy vélem – fogalmazott Ravasi –, itt nem csupán hóbortról van szó, hanem egy arcunkat meghatározó fontos dolog tudatos tagadásáról. □

Budapest egyik legszebb helyén a **Normafa Idősek Otthona** szeretettel várja jelentkezésüket! Panorámás kilátással, napi négyszeri étkezéssel, 24 órás nővéri szolgáltatással, orvosi szolgáltatással, uszoda, szauna, klubhelyiségek használatával.

Igényei szerint választhat a még el nem kelt, különböző alapterületű (17,4–40,3 m²), egy- és kétszemélyes, búторozott, fürdőszobás, teraszos (min. 5 m²), panorámás apartmanok közül.

Napidíj ellenében is igénybe veheti szolgáltatásainkat. Ezenfelül örökölhető konstrukciók közül is választhat!

Budapest, XII. ker., Normafa út 50.
Tel.: 0036–1/458–3900
E-mail: info@normafaotthon.hu
www.normafaotthon.hu

HIRDESSEN AZ ÉLETÜNKBEN

Apró-, házassági-, általános hirdetések betűnként:	0,10 EUR
„Jelige" – postaköltség	5,00 EUR
Üzleti-, nyereséges hirdetés betűnként	0,20 EUR
Nagybetűs sorok betűnként	0,40 EUR
Egyszerű, 1 „pontos" keret	10,00 EUR

Kéthasábos hirdetés az összeg kétszerese.
Külön kívánságokat esetenként árazunk.

Egymás utáni háromszori hirdetésnél 10 %, hatszori hirdetésnél 20 % , illetve egész évi hirdetés esetén 30 % kedvezményt adunk!

EURÓPAI, NÉMETORSZÁGI OLVASÓINK FIGYELMÉBE!

Az ÉLETÜNK előfizetési árát kérjük *helyi terjesztőinkkel (missziókkal)* rendezni! Csak a kiadóhivatalból postázott újságok előfizetését kérjük az ÉLETÜNK müncheni postabank számlájára befizetni.

A szerkesztőség

ÉLETÜNK

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
MAGYAR KATOLIKUS DELEGATURA
Landwehrstr. 66 · D-80336 München
Telefon: (089) 5 32 82 88
Telefax: (089) 5 32 82 45
E-mail: eletuenk@gmx.de
*
Felelős kiadó:
Magyar Katolikus Delegatura
Főszerkesztő: dr. Cserháti Ferenc
Felelős szerkesztő: Czoborczy Bence
A szerkesztőbizottság tagjai:
dr. Frank Miklós, Ramsay Győző, Szamosi József és Vincze András
*
Redaktion und Herausgeber:
UNGARISCHE KATHOLISCHE DELEGATUR
Landwehrstr. 66 · D-80336 München
Chefredakteur: dr. Cserháti Ferenc
Telefon: (089) 5 32 82 88
Telefax: (089) 5 32 82 45
E-mail: eletuenk@gmx.de
*
Abonnement für ein Jahr: 15 EUR
11 Exemplare
nach Übersee mit Luftpost US$ 50
*
ELŐFIZETÉS:
Az Életünket a helyi magyar lelkészek terjesztik, ők küldik szét, náluk is kell előfizetni! Tengerentúlra, vagy ahol nincs magyar lelkész, oda a kiadóhivatal küldi az újságot.
1 példány ára: 1,50 EUR
Előfizetési ár egy évre: 15 EUR
Tengerentúlra US$ 50
BANKSZÁMLÁNK:
Ungarische Katholische Delegatur
Sonderkonto „ÉLETÜNK".
Postbank München
Konto-Nr.: 606 50-803 – BLZ 700 100 80
IBAN DE16 7001 0080 0060 6508 03
BIC PBNKDEFF
*
Erscheint 11 mal im Jahr.
Satz: ÉLETÜNK
*
Druck: AMPER DRUCK GmbH
Am Fohlenhof 5.
82256 Fürstenfeldbruck
*
Beilagenhinweis: Dieser Auflage liegt zeitweise ein RUNDSCHREIBEN bei.

A KIADVÁNYHOZ KÖRLEVELET MELLÉKELTÜNK.